

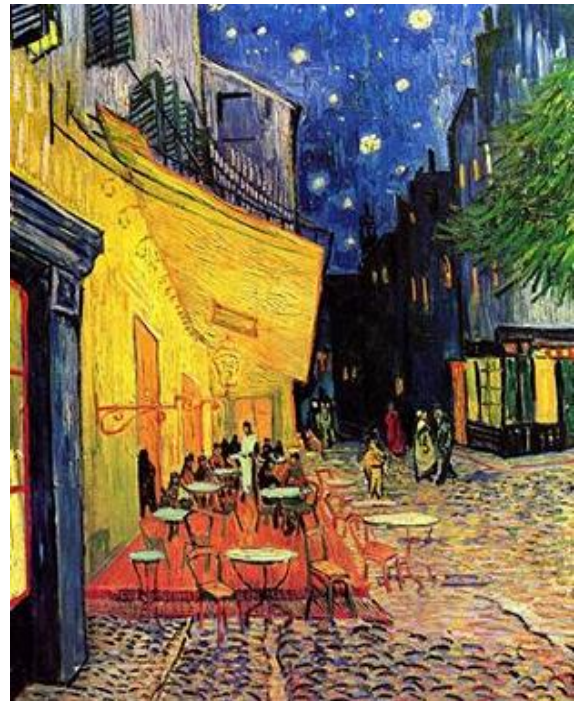

Kvinnobulletin

ISSN 2002-0120

Ansvarig utgivare:
Behzad Barkhodaee

- Beslöjad slöja är avslöjad.
- . Hon förklarar kvinnors sämre löner.
- Nu krävs handling mot moralpoliserna.
- Vi är entydiga för jämlikhet:
lika lön för olika kön!
- Vi måste organisera oss!
- Lika rättigheter och förutsättningar åt alla!
- När södermalm skakades av potatisrevolutionen.
- Stay behind – rörelse NATOs hemliga arméer.
- Bostadsbristen drabbar våldsutsatta kvinnor...
- Konsekvenser av att utsättas för hedersrelaterat
Våld och förtryck

Kvinnobulletinen utges för att stärka kampen för jämställdhet!

Kom gärna in med synpunkter och förslag.

Vi vill gärna ha dina åsikter om vår bulletin och synpunkter och samarbete för att göra den bättre.

Vi tror att när vi sprider olika information, krönikor, dikter, artiklar och intervjuer så bidrar vi till att väcka ditt engagemang och stöd till vår allas kamp om att uppnå ett gemensamt och ett jämlikt samhälle.

Demokrati, frihet, jämlikhet och kärlek måste vårdas, försvaras och utvecklas!

Beslöjad slöja är avslöjad

av [Rebecca Hybbinette](#)

EUs beslut om reglerad religiös beklädning i förvärvsarbete ger en liten strimma hopp om den demokratiska sekulära staten. Men den svaga strimman äts upp av ett spridande mörker. Det mörkret är antiintellektualism, tyckerifascismen understött av kommersialismen. När medlöperiet är satt i system står jasägarkören unisont och sjunger "alla religioners lika lov". Men de sjunger aldrig "alla ideologiers lika lov" frågan är, varför så inkonsekvent?

Vi hävdar att vi lever i en sekulär demokrati. Det innebär att vår grundlag och demokratiska ordning är det som förenar oss alla och gör oss lika inför lagen. Våra olika trosuppfattningar, eller avsaknad av en sådan är i samma system, ett individuellt och personligt beslut. Min eventuella trosuppfattning underkastar sig ordningen i landet. Jag kan inte förvägra blodtransfusioner till mitt barn med hänvisning till att jag är Jehovas Vittne. I ett sådant läge fräntas föräldrarna beslutanderätt och återfås då barnet är friskt. En form av statligt tvång över individen. Något att tänka på i samband med vaccinationsvägran t.e.x.

Nej, alla religioner är inte likvärdiga. De flesta stora religioner som finns i västvärlden eller vi kan hålla oss här hemma, har funnits i längre tid och har genomgått renässans, samt anpassats till det moderna samhället. Men det har inte islam.

Islam växte fram i nomadfeodalism på Arabiska halvön. Det är en blandning av judendom, kristendom och lokala nomadreligioner, framvuxen i behovet av att samla krigiska stammar och utveckla handeln. Islam har utvecklats och frodats i alltjämt hårda slav-feodala samhällen. Islam har aldrig som religion utvecklats i moderna demokratier. Människosynen är bottnad i slav och feodalsamhället, där en hård patriarkal ordning och värderingar är dess stomme.

Individuella muslimer, kan ha utvecklats och kan mycket väl vara anpassade till det sekulära och demokratiska samhället och samtidigt med den anpassningen leva med sin religion. Med sådana individer råder inga problem, tvärtom, där kan det onekligen bli en tillgång genom berikning av olika livssyn. Detta på det individuella planet.

Men traditionalister, reaktionära och fundamentalister utgör däremot ett allvarligt växande problem genom ökad kvantitativ närvaro och sitt hårda hållna kollektiv. När liknande figurer uppenbarar sig inom andra religioner, är de oftast i ett litet antal och kan hanteras av myndigheter när de går över gränserna.

Med ökad kvantitet av ickemoderniserade muslimer ökar också hotet mot den sekulära demokratin. Den ökar också hotet mot den nödvändiga renässansen och anpassningen av islam

till det moderna samhället. Den hotar således även de muslimer som vill leva modernt och vill utöva sin tro.

Medlöpar-medelklass Svensson drar alla muslimer, alla religioner över en kam. Försvaret vad de inte känner till eller är förmögna att ta konsekvenserna av. Det råder en demokratisk fascism, där majoriteten alltid har rätt, den är manipulerad, hjärntvättad av politiska, ekonomiska och ideologiska intressen och där den stora massan som har gett efter för bekvämligheten, anser sig ha rätt då de tillhör vad de tror är en majoritet.

Men den misräkningen har ju gjorts förr.

Tills det blir för sent och då är det någon annans fel. Demokratifascisterna ställer aldrig krav på sig själva, aldrig krav på kritisk granskning eller krav på att fördjupa sin kunskap eller förlita sig mer till dem som har den.

Det var meningen att föreningen Humanisterna skulle stå för religionskritik. I alla fall var det orsaken att jag sökte mig dit för några år sedan. När inte dom gör det, kan man undra var finns de som utövar religionskritik i landet? Förutsättning för att upprätthålla en sekulär stat är att det finns en pågående religionskritisk debatt. Då kan man inte tysta den genom att kalla folk för hittepåord som "islamofober" o.s.v.

När man använder en sjal som en religiös symbol, när man kräver sin rätt att ha den i alla sammanhang handlar det inte om kläder eller om kvinnors rättigheter. Det handlar om ett framtvängande av auktoritära positioner.

Kvinnans rättigheter i islam omfattar bara dem hon tilldelas, hon har inga i egenskap av att vara människa och jämställd. När muslimska kvinnor och flickor här i Sverige driver sin "rätt" att bära sjal i alla sammanhang, handlar det inte om att hon har "valt" och att hon gör detta av fri vilja. Visserligen säger hon det, men det är förljuget argument och ohistoriskt.

Hon kan driva detta bara för att hon har patriarkala pyramider som backar henne. Hon är osjälvständig och har alltid varit det i hårt könssegregerade samhällen. Se hur många muslimska kvinnor det är som vågar driva frågor mot den patriarkala strukturen. Ett fåtal modiga kvinnor finns det, som lever under ständig dödshot.

Men medlöpare känner förstås igen sig själva i andra medlöpare och därför ställer sig delar av kyrkan, den s.k. vänstern...och resten upp bakom dessa "modiga muslimska kvinnors kamp för rätten att bära sjal."

Det är pinsamt.

Humanisternas Christer Sturmark gjorde en jämförelse med att ha ring i örat och hästsvans och en muslimsk kvinnas rätt att välja sjal. Han menar att skulle någon säga åt honom att han inte

fick, skulle han bli irriterad. Men skulle hans hästsvans utgöra en risk i ett arbete, som t.e.x. med maskiner, så skulle han acceptera kravet av att klippa den.

Detta är pinsamt.

Ordföranden för en sekulär förening ser inte skillnad på kläder och religiösa, politiska symboler för makt och inflytande.

Att bära sjal i religiös mening är inte ett val av kläder. Det är en ideologisk symbol och för att sprida en opinion. Att bära sjal för mode eller väderlek är val av kläder. Skulle den inte passa i något sammanhang, tas den lätt av.

Dessa som framhävdar att de vill bära sjal p.g.a. sin religion, medverkar till att göra sin religion till att handla om en trasa och höjer knappast respekten för den. Här i Sverige är den historiskt inte känd i allmänhet och vi saknar erfarenheter av den. Den blir i det läget presenterad för oss i egenskap av en trasa.

När jag ser en kvinna bära sjal är det för mig en osjälvständig människa som jag ser. Detta väcker föga lust att vilja närma mig henne. När jag ser en kvinna i religiös klädsel, kan det vara en självständig kvinna som har gjort sitt val och tar konsekvenserna av det.

Den muslimska kvinnan som bär sjal kan jag möta i min vardag, men jag räknar aldrig med henne. Eller så tvingas jag behandla henne som ett barn eftersom hon saknar självständighet. Det är ingen kvinna jag blir vän med. Jag kan aldrig bli jämställd med henne.

Man visar inte på självständighet för att man är aggressiv som många unga muslimskor, väluppbackade av sina patriarkala hierarkier tycks tro. Jag har sett dom som går i virtuost slingrade sjalar, välspacklade i ansiktet, med snäva tights där stringtrosan syns och med en vackert guppande barm. Men håret döljer hon av religiösa skäl och för att männen inte ska lockas till fula tankar (sic!) Detta blir löjeväckande och varför ska jag visa sådant osjälvständigt beteende respekt? Vem hjälper jag då?

Osjälvständiga människor är just osjälvständiga, ungefär som en drogberoende. Jag vet att osjälvständigheten finns där och att drogen går före vänskap, trots alla bedyranden. Jag vet att jag inte kan lita på henne. Jag vet att det finns krafter som kan utnyttja henne och som hon låter också göra det.

De muslimer i landet som driver på sin "rätt" att bära sjal i alla sammanhang, gör sig själva en björntjänst. De talar om för de som fattar något i samhället att de låter sig utnyttjas som politiska vapen i en kamp om makt och inflytande. Där antidemokratiska krafter mobiliseras och driver på sina och externa staters intressen, här hos oss. Som resultat av att makteliten ljuger och förminskar, genom att ignorera hotet som föreligger, växer motståndet. Ett motstånd som söker sin ledning och som kan komma att förskräcka.

Dessa fundamentalister vill inte integreras, utan leva på sina villkor och vara en del av den nya ordningen som man försöker skapa. Hade det inte varit en kamp om makt och inflytande i Sverige, där alla möjliga nickedockor låter sig utnyttjas, kan man ju undra varför bland andra Saudi Arabien, Turkiet och Iran tycks plöja ner enorma summor på församlingar, individer och byggnader här.

Jag skulle vägra låta mig bli omhändertagen av personal på sjukhus som är bär sjal och därmed visar mig att hon är en osjälvständig individ. Hon skulle kunna i hennes guds namn ge mig en dödlig spruta och därmed tysta en kritiker. Hon skulle själv uppfatta att hon har gjort en stor insats för islam. Beslutet var givetvis fattat ovanför hennes huvud och hon skulle få stöd och uppmuntran. Människor vet detta. Politiken törs inte se det och blundar. Därmed försitter man sin chans att ingripa innan det blir för sent och att det blir till en öppen motsättning.

För medlöperisvensson är givetvis att påstå detta detta förtal, det blir ju enklast så.

Det skulle inte vara farligt för en vanlig medlöpare, ty inget blir farligt för medlöpare. Men jag är religionskritisk och jag är kritisk mot islams spridning i sin gamla krigsfeodala tappning, utan att anpassa sig och omfatta den sekulära demokratin och mänskliga rättigheter där kvinnorna är jämställda. Islam måste genomgå en renässans. Sådan kritisk hållning är inte uppskattad. Att befria världen från denna kritik torde vara en gudagåva.

Islam behöver ha sin renässans.

Många av dem själva menar, att de bidar sin tid och verkar under radarn, tills dess de kan skjuta fram sina positioner, utan att behöva förändra sig. Detta är en verksamhet som är antidemokratisk och välorganiserad och som håller på att urgröpa den borgerliga demokratin. Det är vad som hände med nazismens framväxt. Islamnazismen är ju inte bättre bara för att de hänvisar till sin gud.

Man kan bara förhandla med jämlikar, där båda parter har samma strävan att leva sida vid sida i ett jämlikt förhållande, vilket kräver eftergifter från alla håll.

Med de som inte vill, kan man bara begränsa, tvinga dem omfattas av gällande normer. Passar inte det, finns det alldeles för många diktaturer att välja bland, där man skulle känna sig hemma.

Jag har bekämpat nazismen och fascismen i hela mitt liv. Bara för att den uppträder i annan klädsel förändrar inte innehållet och målsättningen av att styra auktoritärt och tvinga människor till underkastelse. Islamnazismen är ett hot. Inse det.

Varför verkar inte muslimerna bland sig själva? Månde det vara för att de riskerar sina liv om de kritiserar islam på allvar?

Var finns islams Martin Luther?

Hon förklarar kvinnors sämre löner

Foto: Lina Törnroth/Ordfront

PORTRÄTT Varför är arbetslivet så könsuppdelat? Historikern Yvonne Hirdman har ägnat sig åt frågan under ett långt forskarliv. Hon menar att svaren finns att söka i en ordning där mannen alltid setts som normen, men att den ordningen nu börjat luckras upp.

Det bästa med yrket är skrivandet, säger *Yvonne Hirdman*, professor emerita i historia vid Stockholms universitet. Men det är också skönt att känna hur man får kontroll över ett ämne, även om det gäller gårdagen. Det handlar om att finna empiri, vittnesmål, dokumentation.

I slutet av 1990-talet studerade Yvonne Hirdman således hur LO genom åren sett på kvinnans plats i samhället – ett naturligt forskningsfält för någon som genom åren ägnat mycket tid åt att blottlägga dold kvinnohistoria. Hon hade under resans gång blivit intresserad av en instans som fått namnet Arbetsmarknadens kvinnonämnd – en partsgemensam grupp som på 1950-talet diskuterade hur kvinnor skulle få plats i arbetslivet, och inte minst den infekterade fråga som handlade om de särskilda kvinnolönerna. För samma industriarbete kunde en man tjäna 7000 och en kvinna ca 5000 kronor i månaden.

Det gällde att hitta nämndens arkiv. Det handlar ofta om arkiv. Det är i dem som det förflutna träder fram, med den tidens människor, språk och frågeställningar.

Snart 20 år senare träffas vi i Yvonne Hirdmans lilla kontorsrum på åttonde våningen i en av Frescatis huskolosser. Hon hämtar kaffe åt oss, och slår sig ner vid det pappersbelamrade skrivbordet. Hon är klädd i tröja och jeans, plockar av sig glasögonen, tar på sig dem igen när hon letar fram texter att läsa ur, gestikulerar mycket när hon talar, skrattar ofta. Hon berättar:

– Jag gick först till LO:s arkiv. Allt var i en råddig oordning. Det var hemskt. Så provade jag istället hos SAF. Perfekt ordning. Och där hittade jag protokollen från Arbetsmarknadens kvinnonämnd. Och de är otroliga. Riktigt otroliga. Fullständiga diskussionsprotokoll, där alla argument fanns med. Det är sådant man drömmer om som historiker.

Resultatet blev så småningom *Med kluven tunga* – LO och genusordningen (Atlas). I den och många andra böcker har Yvonne Hirdman ställt det hon anser är grundläggande frågor: vad är det egentligen som gör att män tjänar mera, har mer makt, anses viktigare. Hennes forskning har spänt över breda fält, men fokus har ofta legat på nutidshistoria och det som hänt i arbetslivet. Hon har inte bara intresserat sig för orättvisornas ursprung, utan kanske än mer för hur de upprätthålls. Och för hur det faktiskt uppstått sprickor i muren.

Hon växte upp i en familj med flera starka kvinnor. Farmodern Maj var en av de första svenska arbetarförfattarna. Modern Charlotte som föddes i Estland hade levt ett kringflackande liv i Europa under mellankrigstiden, varit aktiv kommunist och en tid spion. Hon blev den som försörjde familjen som lärare och reseledare tills fadern några år in på 1950-talet var färdig med sina studier. Om henne skrev Yvonne Hirdman boken *Den röda grevinnan* (Ordfront). Det var nog modern som väckte hennes vilja att stå på egna ben, säger hon.

– I tonåren hade jag aldrig den uppfattningen att jag skulle gifta mig och skaffa barn. Aldrig. Jag kunde inte tänka mig något värre än att fastna i någon jävla syjunta. Det här låter hemskt, och jag ber om ursäkt till alla som suttit i syjuntor. Men för mig var det som om jag skulle hamna i fängelse.

Familjen bodde i stockholmska Hökarängen, i Malmberget och i Oskarshamn under ett 1950-tal som ofta återkommer i hennes böcker – nu senast i memoarerna *Medan jag var ung* (Ordfront). Det var ett märkligt årtionde – rekordår, full sysselsättning, begynnande modernitet. Och hemmafruar. Yvonne Hirdman såg dem överallt omkring sig. I tvättstugorna. I butikerna och i köken och hos kamrater. Men i det offentliga var de som osynliga. Detta var tiden när männens löner steg och även arbetarmän började få råd att ”hålla sig med hemmafru”. Och ja, till och med mamman påverkades.

– **Hon hade ju jämt jobbat.** Men när vi flyttade upp till Malmberget där pappa fått en lektorstjänst gick det inte riktigt. Mamma vikarierade på skolan, men det var tufft, hon blev mobbad för att hon var tyska. Det var väl inte den lyckligaste perioden i hennes liv. Det var nog delvis därför hon gick in i det här hemmafru-eriet. Håret blev lite längre, kjolarna lite vidare. Och så köpte hon alltid Femina och Damernas värld.

De gamla könsrollerna nästan förstärktes under detta 1950-tal. Kvinnorna blev ännu kvinnligare. Ändå fanns det tecken på nya tider. Fler gifta kvinnor började arbeta. I statistiken kallades de talande nog för förvärvsarbetande husmödrar – ”första gången jag såg det där så tänkte jag: Herregud!”, utbrister Yvonne Hirdman. Och vissa diskussioner inleddes.

En belysande sådan handlade just om kvinnolöner, och det var alltså spåren av denna debatt hon letade efter i arkiven hos LO och SAF. Grovt sammanfattat var läget detta: i de centrala kollektivavtalen bestämdes att kvinnor inte skulle ha samma löner som män. De skulle betalas 20-30 procent lägre. För samma jobb. Den grumliga baktanken var att kvinnor inte antogs prestera lika bra som män. De ansågs inte vara lika ”tekniska”, och befarades vara mer frånvarande.

– **Och det man upptäcker** när man studerar debatten är att de sitter i svensk fackföreningsrörelse och argumenterar för att kvinnor och män ska ha olika löner fast de utför samma jobb. Ett huvudargument var att med lika lön skulle kvinnor inte få jobb. Varför skulle arbetsgivare välja en kvinna, om de kan få fullgod mannakraft? Det är fascinerande. Det är inte ens förakt, det är som en självklarhet. Och det visar verkligen på djupet i den här inställningen.

Samtidigt fanns det kvinnor som *Sigrid Ekendahl* på LO och *Annika Baude* på TCO som inte gav upp, utan ihärdigt påtalade orättvisorna som rådde. Yvonne Hirdman anser att de ska in i historieböckerna, de om några. Baude bildade för övrigt senare en slags föregångare till Grupp 8 – Grupp 222 – där socialdemokratiska och socialliberala kvinnor samlades för att diskutera vad som kunde göras, hur ”kvinnosaken” kunde drivas framåt.

Kvinnolönerna försvann ur avtalen 1960 – utan någon större dramatik. Det var som om de inte längre gick att försvara. Det var rentav som ett intro till ett decennium när den moderna feminismen bröt igenom på allvar. Plötsligt blev allt möjligt att diskutera – familjepolitik, sexualitet, könsroller. Yvonne Hirdman drogs själv med. Diskussionerna satte ord på vad hon ansåg sig se. Det handlade om allt från sämre lön än männen när hon sålde biljetter på Viking Line till bristen på daghem när hon blev ung, ensamstående mor. Hon skulle senare bli aktiv i Grupp 8. Hennes historiska forskning fick en allt starkare inriktning på genusfrågor.

Yvonne Hirdman blev så småningom en av våra mest tongivande feministiska debattörer. Men vad var det egentligen som hände på 1960-talet? Var det då allt började? Långt därifrån, säger hon.

– Jag brukar tänka så här: idén om alla människors lika värde är som ett litet frö. Ursprunget finns i upplysningstiden på 1700-talet. Då börjar man ifrågasätta religionen och ett tänkande där vi inte har samma värde. Det var första vågens feminism. Men det är av vikt vilken mylla det där fröet hamnar i.

1800-talets kapitalistiska utveckling där gamla skråordningar revs upp och behovet av arbetskraft var enormt visade sig, enligt Yvonne Hirdman, vara en god jordmån där gamla uppdelningar mellan män och kvinnor började luckras upp. Detta ledde så småningom till att kvinnor började ses som medborgare, och kunde tillkämpa sig rösträtt 1921. På 1960-talet blev efterkrigstidens stora barnkullar vuxna, det rådde full sysselsättning och utvecklingsoptimism. Myllan var återigen god. Dessutom var det som om själva idéerna hade fått gro. Det blev allt svårare att argumentera för de gamla könsrollerna.

Ur det här samspelet mellan idéer och förutsättningar uppstod, tror hon, möjligheter till feministiska framsteg. Hon bar länge på författar- och konstnärsdrömmar, började läsa konstvetenskap på universitetet, men växlade snart över till historia. Yvonne Hirdman disputerade på en avhandling om kommunistpartiet under andra världskriget, men kom efter hand att intressera sig mer och mer för de kvinnor som ofta fått en så undanskymd plats i den gängse historieskrivningen. Hon har skrivit om allt från hemmafrurollen till kvinnans roll i folkhemsbygget.

Yvonne Hirdman började efter en tid använda begrepp som genus, genussystem och genuskonflikt för att beskriva hur vi ser på vad det innebär att vara man respektive kvinna, och hur könen förhåller sig till varandra. Genus är inte samma sak som det biologiska könet utan mer en bild av hur vi för tillfället tror att män och kvinnor egentligen är. Föreställningar om t ex stökiga pojkar och väna flickor är uttryck för genus.

– De här genusstereotyperna är fascinerande lika genom årtusendena. Och de har spelat stor roll. De skapar villkor som gör att folk blir lite grann som de är. Det är det som gör att många säger: men titta på kvinnorna, de väljer att bli sjuksköterskor, alltså måste de ha någon slags omsorgsgen.

Vi blir alltså påverkade av omgivningens förväntningar. Idéer om hur ”riktiga” män och kvinnor ska vara begränsar oss. Det handlar, säger hon, inte om att könet i sig är en konstruktion.

– Mitt sätt att se på genus handlar om just de här tankefigurerna. Men jag har aldrig försökt trola bort kroppen. Däremot har det som skiljer en manlig och en kvinnlig kropp åt använts för att skapa genus.

Det centrala i ett genussystem är uppdelningen, menar hon. Män och kvinnor ses som i grunden olika. Och mannen är normen. Kvinnor har genom historien betraktats som antingen helt annorlunda än mannen, eller också som en lite mindre värd variant av mannen. 1950-talets kvinnolöner avspeglar, säger hon, den senare varianten. Visst kunde kvinnor arbeta med samma saker som män, men inte riktigt lika bra.

– Det här med mannen som Människan med stort M, det är något helt annat än den här normkritiken som härjar nu. Mannen är den som har setts som människan i alla stora religioner. Kvinnan är något slags bihang.

Grunden är alltså uppdelning, segregering, mellan män och kvinnor. Och den strukturen är inte så enkel att fixa till, fortsätter hon. Det märktes när kvinnorna tog steget in på arbetsmarknaden på allvar, på 1970- och 1980-talen.

– Det som gjordes var att man skapade en alternativ arbetsmarknad. Man skapade en särskild plats för kvinnor att vara på, den offentliga sektorn. Vi fick en riktig arbetsmarknad och en kvinnoarbetsmarknad. Jaha, så var vi där igen då (skratt).

Det som Yvonne Hirdman kallar för genussystemet är alltså segt. Det syns på landets skolgårdar, på byggen och på vårdcentraler, i statistik över vem som gör mest i hemmet och över vilka som löper störst risk att bli

fattigpensionärer – ja, det syns i princip överallt. Ändå tycker hon att det har gjorts framsteg, och att dessa inte får glömmas bort. Den ibland rätt tystlåtna jämställdhetspoli-tiken, den som drivits ut i utredningar, kommittéer och myndigheter, har lagt grunden för att fler kvinnor fått möjlighet till egen försörjning, till frigörelse, till att ta plats.

– Det finns ju en kritik från viss akademisk feminism som säger att ingenting har hänt, jämställdhetspolitiken hjälper inte. Men så är det inte. Det har skett stora förändringar. Om jag somnat in någon gång på 1960-talet och vaknade upp nu skulle jag inte tro mina ögon. Nu är det kvinnor som sitter och förklarar världen i TV. Hälften av ministrarna är kvinnor. De är överallt. Det här är bland annat en följd av att det är flickor och kvinnor som utbildar sig. Medan pojkar på något tjurigt sätt avstår från att läsa. Vilket i sig är ett problem.

Yvonne Hirdman har på senare är engagerat sig i kampen mot hedersvåld. Oviljan att se nyanser har fått förödande resultat i den frågan, menar hon.

– Jag skrev efter mordet på *Fadime Sahindal* år 2002 att svensk jämställdhet är bättre än en genusordning där man mördar sina döttrar. Det fick jag skit för. Men man måste kunna kritisera kvinnoförtryck, även om Sverigedemokraterna också använder det i sin retorik. Annars blir det absurt. Och jag blir galen när jag ser hur fantastiska människor som *Amineh Kakabaveh*, *Sara Mohammad* och *Devin Rexvid*, som ju driver de här frågorna, inte får någon uppskattning från den feministiska vänster jag ändå anser mig tillhöra.

Hon blir även upprörd över en del inslag i den nutida feminismen. Det gäller inte minst den sortens postmoderna resonemang där allting blir åsikter och tolkningar. Hon pekar på golvet, säger att det ändå finns en grund, empiriskt bevisbara sanningar.

– **Om du går tillbaka** till det här med genus, att det är en social konstruktion. Det som ibland händer är att det tänkandet blir extremt. Det finns plötsligt bara konstruktioner. Man får inte säga blivande mödrar, för då utgår man från att det bara är kvinnor som kan bli mammor, och så vidare. Till sist blir alla bara förvirrade och dumma i huvudet. Det är förfärligt. Och när åsikter blir sanningar blir det dessutom farligt. Då är det öppet hus för totalitärt tänkande.

Yvonne Hirdman menar alltså att den traditionella genusordningen inte längre är lika fast. Det finns nu sprickor i muren. Uppdelningen mellan män och kvinnor är inte lika stark som förr. Det betyder inte att striden är vunnit. Det räcker egentligen med att se på hur arbeten inom kvinnodominerade branscher betalas för att förstå detta, säger hon. Dessutom finns det en tydlig risk för backlash.

– Den manliga normen har försvagats. Men den är inte borta. Jag tror att mycket av Trumpifieringen och högerpopulismen har en djup genusgrund. De talar gärna om arbetarklassen, men då är det inte direkt kvinnliga underskötorskor de menar. Arbetaren är fortfarande en man, som berövats sin respekt. Farliga grejer.

//JONAS FOGELQVIST

FAKTA

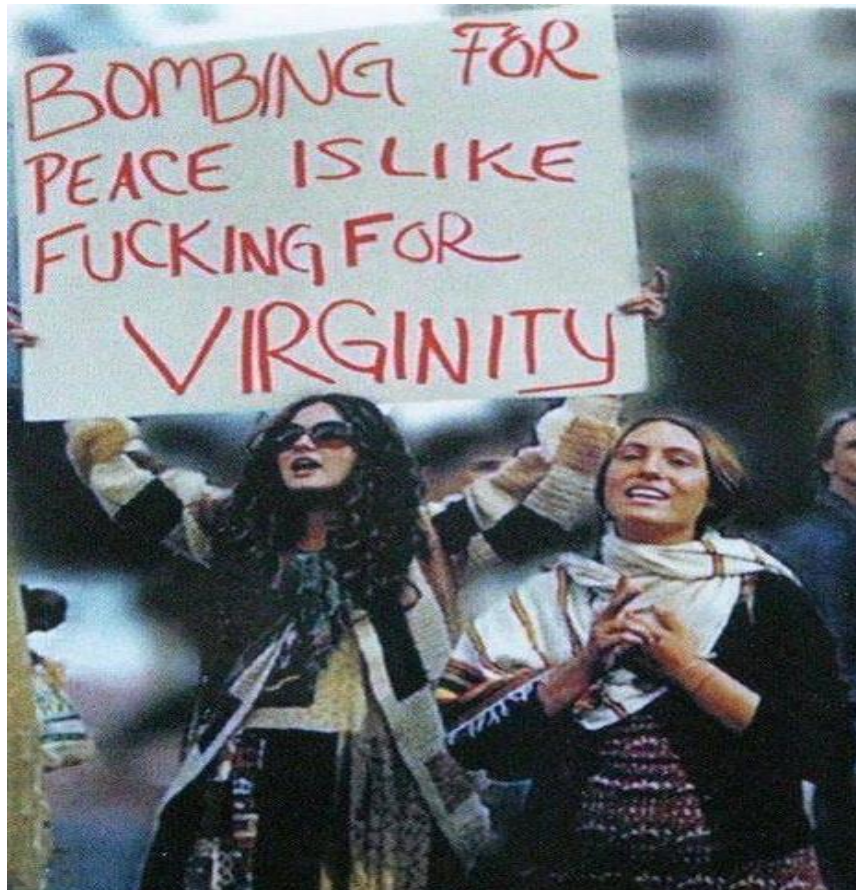
Namn: Yvonne Hirdman

Ålder: 74 år

Familj: Sambo och två vuxna barn.

Yrke: Professor emerita i historia. Författare.

Böcker i urval: Vi bygger landet – den svenska arbetarrörelsens historia (Pogo Press, 1979), Den socialistiska hemmafrun och andra kvinnohistorier (Carlsson, 1992), Med kluven tunga. LO och genusordningen (Atlas 1999), Genus – om det stabila föränderliga former (Liber, 2001), Den röda grevinnan (Ordfront 2010), Medan jag var ung (Ordfront 2015).

Att vi är kvinnor som tar plats provocerar religiösa fundamentalister eftersom de vill att kvinnor ska vara tysta, skriver Amineh Kakabaveh.

Foto: Fredrik Sandberg, TT

Nu krävs handling mot moralpoliserna

Jämställdhet. Vi som slagit larm om förtrycket i förorten har ofta straffats dubbelt. Vi har utsatts för rasism, samtidigt som vi anklagats för att vara "husblattar" som går rasisternas ärenden. När det visar sig att förtrycket drabbar även "etniska" svenskor, som Marie i Kalla fakta, är politikerna mer beslutsamma. Det är bra att frågorna lyfts - men Sverige har redan förlorat mycket tid.

Publicerad: 12 april 2017 kl 11:28

Många har upprörts över förra veckans Kalla fakta [om förortens moralpolis](#). I programmet framträdde kvinnor som tvingats flytta från Stockholms norra förorter efter att ha förföljts och trakasserats, här visades hur kvinnor tilldelades särskilda platser på kaféer och hur skolbussen till den muslimska skolan tillämpade könsapartheid på små barn.

Också statsminister Stefan Löfven upprördes av programmet och slog fast: "I Sverige är det jämställdhet som gäller. Punkt slut". Det är bra att frågan om jämställdhet för förortens kvinnor lyfts upp till statsministern och att Löfven är tydlig i tal, men vad som nu krävs är tydlighet och konsekvens också i handling – både när det gäller lagar, direktiv till myndigheter och att ge samhällsinstitutioner resurser att bekämpa kvinnoförtrycket.

Slopa exempelvis bidragen till samfund och enklaver där kvinnors och homosexuellas rättigheter inte respekteras. Låt inte Saudiarabien, Qatar och Turkiet bygga moskéer. Stäng religiösa skolor och låt inte könsapartheid gå före demokratin.

I den här frågan har Sverige redan förlorat alltför många år.

För även om TV4 gjort ett bra journalistiskt arbete, så har de egentligen inte gjort något "avslöjande". För vi var många som visste hur det ligger till. Och även om det är bra att statsministern är upprörd så borde han inte vara förvånad. För vi är många som har berättat.

Efter att ha jobbat som socialsekreterare i Stockholms förorter startade jag 2005 organisationen Varken hora eller kuvad, en organisation som fortfarande arbetar för att uppmärksamma och förändra villkoren för kvinnor och flickor som lever under hedersnormer. I två stora [enkätundersökningar](#) har vi visat [hur utbrett](#) detta förtryck är. Sedan jag kom in i riksdagen för Vänsterpartiet 2008 har jag varje år motionerat om de här frågorna. Det finns fortfarande motioner som de partier som vill kan ansluta sig till.

Sommaren 2015 skrev jag och Zeliha Dagli (som också deltog i tv-programmet) debattartiklar om moralpoliserna som begränsar förortskvinnors liv. Då fick vi höra att vi var "ryktesspridare" och att vi "ökade splittringen". Det är så det har låtit. Den som har talat för kvinnors rättigheter har blivit misstänkliggjord för att gå andra intressen. Vi har kallats rasister och diagnostiserats med en massa fobier.

De senaste dagarna [har Aftonbladet skrivit](#) om hur man inom föreningen Sveriges förenade muslimer (SFM) bland annat predikat om att 12-åriga flickor som inte bär slöja kommer till helvetet och att kvinnor inte ska lämna hemmet utan mannens tillåtelse. Organisationen har inte svarat på kritiken men via pressmeddelande hävdade att mediegranskningen "förstärker fascismen och den globala islamofobin". Föreningen beviljades [förra året anslag på 535 200 kronor](#) av Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällesfrågor (MUCF).

Inte heller rapporteringen om hur kvinnofientliga idéer lärs ut av skattefinansierade organisationer kom som någon nyhet för oss förortsfeminister, som länge krävt att bidragen till dessa organisationer ska dra in. Så varför tog det så lång tid innan man lyssnade på oss kvinnor med rötter i andra länder?

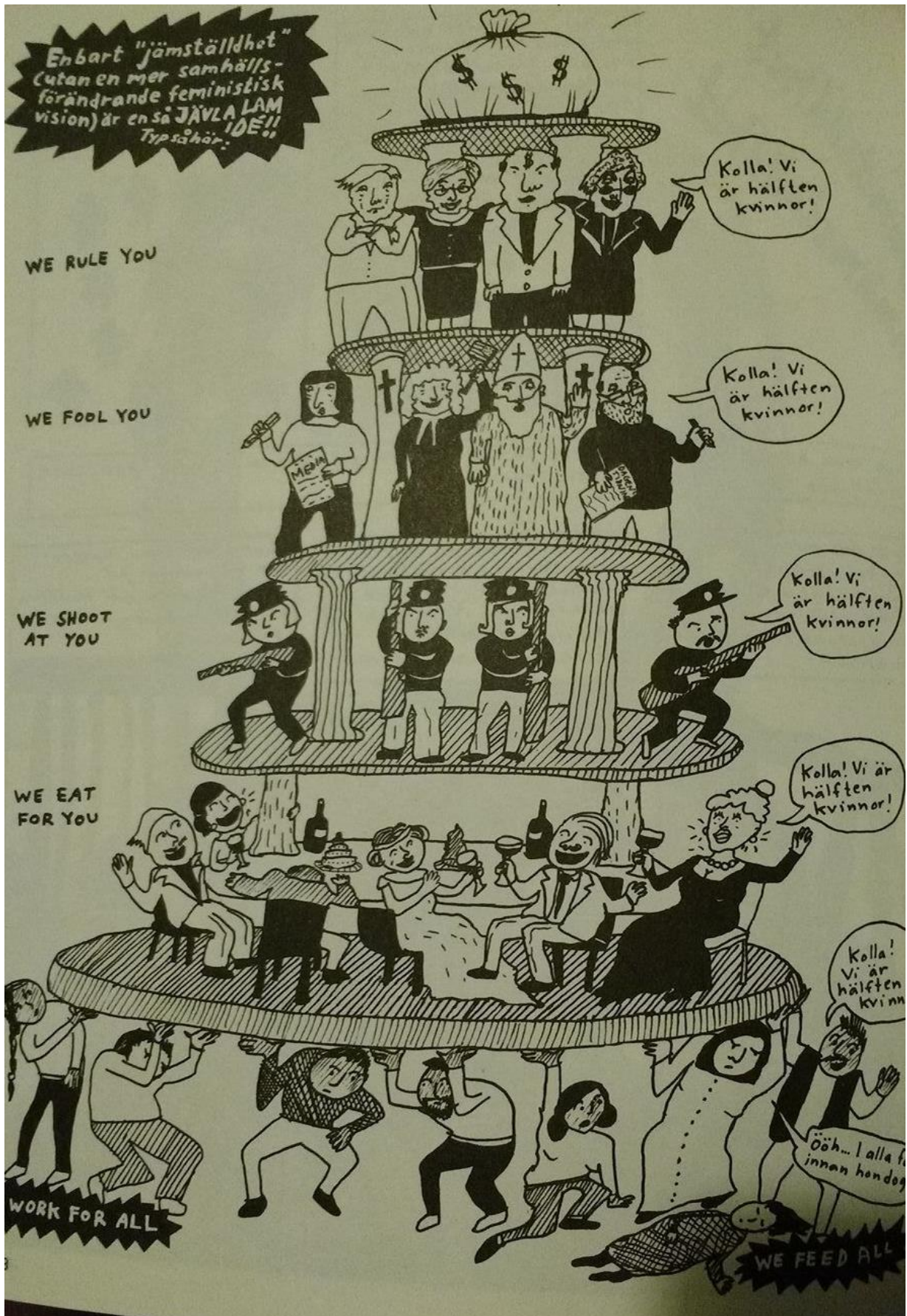
Stefan Löfven och Jan Björklund har säkert fått finna sig i att kallas för många elaka saker. Men de slipper [att kallas](#) "husblattar" och "hustjänare". Men vi kvinnor med rötter i andra länder som talar om hedersförtryck har fått finna oss i att vår bakgrund vänds emot oss. Detta är en form av rasism som Expo och den antirasistiska rörelsen inte uppmärksammat.

Att vi är kvinnor som tar plats provocerar religiösa fundamentalister eftersom de vill att kvinnor ska vara tysta. Vi har ofta dubbelbesträffats genom att både utsättas för rasism, samtidigt som vi anklagats för att gå rasisternas ärenden. Men nu när förtrycket och förföljelserna drabbar även "etniska" svenskor som Marie i Kalla Fakta, har debatten varit tydligare och politikerna mer beslutsamma.

Men mitt budskap har varit lika enkelt som det statsministern nu kommer med: "I Sverige är det jämställdhet som gäller. Punkt slut". Och detta ska också gälla i förorten.

Det här är en opinionstext publicerad i Dagens Samhälle. Åsikterna som uttrycks i artikeln står skribenten/skribenterna för.

- **Amineh Kakabaveh**, ordförande i organisationen Varken Hora eller Kuvad, riksdagsledamot (V) och utsedd av Fokus till Årets Svensk 2016

När Södermalm skakades av potatisrevolutionen

Reportage/ ETC

Historikern Håkan Blomqvist har skrivit en bok om potatisrevolutionen på Södermalm.

För 100 år sedan var det nära revolution på Södermalm. Hundratals hungriga kvinnor gjorde uppror mot potatisbristen i våldsamma protester, som i förlängningen ledde fram till reformer som allmän rösträtt och åtta timmars arbetsdag. Historikern Håkan Blomqvist har skrivit en bok om potatisrevolutionen 1917.

Våren 1917 rådde stora missförhållanden i Sverige. Missväxt och det pågående första världskriget hade lett till statlig ransonering av de begränsade resurser till mat som fanns. Med inspiration från ryska februarirevolutionen växte protesterna från hungriga arbetare på många håll i landet.

Ett av de områden som var allra mest utsatt var Katarina församling på Södermalm. Samma område som i dag kallas SoFo, med ett sprudlande krogliv och bland de dyraste bostadsrätterna i landet, var för 100 år sedan sannolikt Stockholms fattigaste stadsdel där arbetarkvinnor gick på ständig jakt efter potatis och andra livsmedel.

Stämningen blev uppjagad

På eftermiddagen den 5 maj 1917 spreds ett rykte om att en handlare Karlsson på Södermannagatan hade potatis. Hundratals kvinnor gick dit, men fick inte köpa någon mat, eftersom Karlsson endast ville sälja sin sista potatissäck till sina stamkunder. Fler och fler människor, de flesta kvinnor, samlades utanför butiken och vid femtiden uppskattades folkmassan till ett par tusen personer.

Stämningen blev uppjagad och när ridande poliser kom dit utbröt stenkastning och kravaller. Den 22-åriga Clary Åhlström, en tvåbarnsmamma från Gotlandsgatan som arbetade som silverpolererska på Guldsmedsaktiebolaget på Swedenborgsgatan och i polisrapporten benämns "ogifta Åhlström", var en av de 19 som greps under kvällen. I rättegången senare blev hon kallad anstiftare till upproret, eftersom hon ropade på hjälp när hon bortfördes av hårdhänta polismän.

Historikern Håkan Blomqvist beskriver händelserna noggrant i den nyutkomna boken "Potatisrevolutionen och kvinnoupploppet på Södermalm 1917". Han menar att det är märkligt hur en så betydelsefull händelse i svensk historia kan vara så okänd för de flesta.

– När jag gick i skolan på 60-talet stod det i min historiebok att det var ofärdsår och livsmedelsbrist i Sverige. Och att "irritationen mellan producenter och konsumenter ökade, följden blev att regeringen Hammarskjöld avgick". Det är lite så man ofta har gjort i Sverige. Man har velat ha en slags konsensushistoria, där samförstånd har gällt, och social oro har nedtonats, säger Håkan Blomqvist när vi träffas på ett fik på Södermannagatan, 100 år efter kravallerna i samma kvarter.

Stora demonstrationer

Händelserna på Södermalm i maj föregicks av flera stora demonstrationer och protester, bland annat en uppmärksammas händelse i slutet av april där flera tusen fabriksarbeterskor tågade från Södermalm till Mjölcentralen på Torsgatan med krav på sänkta mjölkpriser. Ofta var det just kvinnor som gick i spetsen för protesterna, något som Håkan Blomqvist tror kan vara ett skäl till varför historieskrivningen nästan har glömt bort händelserna.

– Det tror jag verkligen. Det är en borgerlig historieskrivning där man alltid fokuserar på ledarna. Kajsa Johansson och min morsa är liksom inte med. Alla de som gjorde något i vardagen, säger Blomqvist, som själv är född och uppväxt på Söder, bara några kvarter bort.

I boken beskriver han noggrant flera av de deltagande kvinnorna och redogör för deras liv, med stöd av arkivmaterial av bland annat tidningsartiklar, polisrapporter och Skyddsvärnets personrapporter som användes inför rättegångar.

– Jag har velat levandegöra de här människorna. Det är ofta en svårighet i skildringar av historia, antingen är det romaner eller sociologi. Jag ville göra det mer levande. Och berätta om framför allt en av de här kvinnorna, Clary Åhlström.

Fler demonstrationer skulle följa under våren och sommaren 1917. Kulmen nåddes den 5 juni när 30 000 arbetare strömmade till Gustav Adolfs torg för att mötas av ridande polis som med piskor, bajonetter och sablar försökte skingra folkmassorna. Hjalmar Branting, partiledare för Socialdemokraterna och senare statsminister, gick med och var själv nära att bli omkullriden.

Håkan Blomqvist menar att protesterna var den utlösande faktorn som ledde fram till avgörande reformer som allmän rösträtt och åtta timmars arbetsdag några år senare. De massiva protesterna från hungrande kvinnor och arbetare kanaliserades av Socialdemokraterna och Vänstern till parlamentariska reformer.

– Jag tror att hungerprotesterna hade en enorm betydelse. Man måste se det ur ett europeiskt sammanhang. Det hade varit revolutioner i Ryssland och Tyskland, där kejsardömet hade störtats – deras bästa kompis – i en folkrevolution. Det är klart att det blir en oerhörd oro och obeslutsamhet inför hur det ska gå här då.

I boken skriver du att protesterna "inte var ett genombrott för... men en viktig förutsättning för allmän rösträtt".

– Ja, precis. Rösträtten kom ju först senare. Och man ska komma ihåg att i det här spontana skedet, i april–maj 1917, så var det inte rösträtten som var frågan. Frågan var mat, livsmedel.

Boken heter "Potatisrevolutionen". Är det rätt att kalla det för en revolution?

– I alla fall en revolutionär situation. Det är en revolutionär situation som leder till omvälvande reformer. Det blir ju ett skifte i den politiska makten i september när högerregeringen byts ut och liberaler och socialdemokrater tar över. Men det är ju inte en social revolution i den meningen att en ny samhällsklass tar över makten, så är det ju inte.

Hur nära en verklig revolution var det?

– Snarare är frågan: hur nära var det eskalerande våldsamheter och inbördesstrider? Under den här tiden bildas något som heter Stockholms frivilliga skyddskår. Det är polismästaren som sätter ihop den tillsammans med OS-general Balck och högern. Man rekryterar avdankade soldater, studenter och andra i hemlighet. Men så råkar någon smarting sätta in en annons i tidningen och då blir Branting och Vänstern rasande när de får reda på det. Fabian Månsson, från vänster-socialdemokraterna, hotar med allmän arbetarbevapning över hela landet. Här i Stockholm sätter föreningen Soldater och arbetare upp inskrivningskontor till Stockholms röda beväpnade arbetargarde. Det är 27–28 april och de börjar skriva in unga killar i det här arbetargardet. Det är ju så här som samhällen snubblar in i inbördeskrig. I Finland blev det ju inbördeskrig ett halvår senare. Så det här med "irritation mellan producenter och konsument" är väl årtusendets understatement, skrattar Håkan Blomqvist.

Gustav Gelin

POTATIS REVOLUTIONEN

OGH KVINNOUPPLOPPET PÅ SÖDERMALM 1917
ETT HISTORISKT REPORTAGE OM HUNGER OCH DEMOKRATI

HÅKAN BLOMQVIST

Stay behind-rörelsen NATOs hemliga arméer

Efter andra världskriget uppstod den så kallade Stay behind-rörelsen på initiativ av Storbritannien och USA. En hemlig gerilla armé som skulle verka bakom fiendens linje. Både Washington och London drevs av en orimlig rädsla för att Röda armén skulle invadera Europa. Ett Sovjet som led av krigströtthet och förlorat 25 miljoner medborgare? När nu denna invasion uteblev fick rörelsen en annan inriktning; terror mot europeiska vänsterrörelser. Det finns ett otal exempel på detta.

Under 1970-talet var Aldo Moro en av de som stödde kommunistledaren Enrico Berlinguers förslag om ett samarbete mellan det Italienska kommunistpartiet och Moros kristdemokrater. Berlinguer menade att en parlamentarisk koalition var att föredra under de kriser som drabbat Italien. Den 16 mars 1978 kidnappades Moro i centrala Rom varpå han hölls som gisslan i 55 dagar. Hans sönderskjutna kropp hittades i bakluckan på en övergiven bil. Vänsterorganisationen Röda brigaderna skylldes för dådet, med hopp om att det skulle smitta av sig på samtliga vänsterpartier. Två stora undersökande rapporter, 1995 och 2000, framkom att CIA finansierat och styrt innehållet och avsikter av dessa hemliga arméer.

I maj 1972 lurades några karabinjärer till byn Peteano för att kolla en övergiven Fiat. När de öppnade motorhuven utlöstes en bomb varvid tre karabinjärer dör. I ett anonymt telefon samtal tar Röda brigaderna på sig dådet och en klappjakt på vänsteranhängare inleddes. Emellertid kom ett fynd på 100 vapengömmor att göras, vapen ammunition och sprängämnet C4 som bara NATO hade tillgång till, ett mycket potent ämne. Dessa tillhörde stay behind rörelsen.

När premiärminister Charles de Gaulle tog med två kommunistiska ministrar i hans regering 1944, vilket inte sågs med blida ögon av den amerikanska administrationen. de Gaulles regering skulle bort med hjälp en kupp. Försök gjordes att avrätta de Gaulle som dock avslöjades 1947 av fransk polis.

Den belgiska provinsen Brabant utsattes för flera terroristattacker mellan åren 1982-1985. Vid den första avrättades 28 personer, antalet skadade var många fler. Helt oskyldiga människor, kvinnor som barn sköts ned i en livsmedelsbutik. Den andra och sista attacken ägde rum mot en stormarknadskedja. De övriga 14 attackerna riktades mot restauranger, taxichaufförer, textilfabrik och guldsmedsaffär. (Källa: Daniele Gansers Natos hemliga arméer)

Ska vi delta i en organisation som använder sig av sådana metoder?

Dan Persson

Östra Tullgränd 1a

62156 Visby

070 431 34 63

Kvinnor och barn som är redo att flytta vidare från ett skyddat boende kan inte göra det på grund av att de inte hittat en ny bostad, vilket gör att det blir en propp, säger Olga Persson. Bild: Unizon

Bostadsbristen drabbar våldsutsatta kvinnor: ”Riskerar hemlöshet”

Kvinnor som utsatts för våld i nära relationer bor kvar längre på kvinnojourernas skyddade boenden, på grund av att de inte kan hitta någon bostad. Det leder till att jourerna måste neka allt fler kvinnor som söker hjälp på grund av platsbrist.

I en debattartikel i Dagens ETC ställer Byggnads och Kvinnojourförbundet Unizon krav på flera hyresrätter till kvinnor som utsatts för våld i nära relationer.

”Vi föreslår att regeringen subventionerar 500 lägenheter om året i den kommunala allmännyttan för kvinnor och kvinnor med barn som utsätts för mäns våld.” skriver de.

– Man har inte räknat med att det finns en stor grupp kvinnor och barn som blir hemlösa för att de blir utsatta för våld. De har haft ett hem som de inte kan bo kvar i på grund av en våldsam man, säger Olga Persson generalsekreterare på Unizon.

– Med en större tillgång till lägenheter skulle kvinnorna komma i gång med sina liv mycket snabbare. Med att söka jobb och få in barnen på skola och i förskola, säger hon.

Livsfarlig bostadsbrist

Bakgrunden till kravet på bostäder kommer efter Unizons statistik som visar att att kvinnojourerna under 2016 tvingades neka 7 av 10 stödsökande kvinnor hjälp och skydd. Detta för att fler kvinnor bor kvar längre på jourernas akutboende, i snitt 61 dygn.

– Antalet dygn som kvinnor stannar på ett boende har ökat med 50 procent de senaste åren och det har lett till att jourerna måste säga nej till kvinnor med akut behov. Kvinnor och barn som är redo att flytta vidare från ett skyddat boende kan inte göra det på grund av att de inte hittat en ny bostad, vilket gör att det blir en propp, säger Olga Persson.

Hon menar att det kan vara extra svårt att för en ensamstående kvinna som lämnat en våldsam man att hitta en ny bostad.

– Hon måste ha råd att betala hyran. Dessutom kan hon ha fått betalningsanmärkningar som en del av våldet hon utsatts för. Mannen hon levt med kan ha skuldsatt henne genom att inte betala räkningar. Det gör att det blir ännu svårare att få hyra en lägenhet, säger hon.

– Men det yttersta problemet är att män utsätter kvinnor för våld. Det är därför de behöver bo på kvinnojourer och har svårt att hitta en ny bostad.

En anständighetsfråga

Johan Lindholm, förbundsordförande på fackförbundet Byggnads anser att det är en anständighetsfråga för ett välfärdssamhälle som Sverige att kunna garantera en trygg och säker bostad för kvinnor som tvingas lämna sina män på grund av misshandel.

– I en situation där kommunerna saknar möjlighet att erbjuda våldsutsatta kvinnor en bostad måste vi agera. Många lever i dag under skräck för en före detta partner och ofta finns det barn med i bilden, säger han.

Enligt honom kan Byggnads bidra med att sätta tryck i frågan och påverka beslutsfattare att ta konkreta åtgärder framåt.

– Vi behöver bygga 700 000 nya bostäder för att komma ikapp bostadsbristen, att då avsätta några av dessa till våldsutsatta kvinnor är inte mer än rätt. Det handlar om att kunna erbjuda trygga boenden och ge möjlighet till en nystart för dessa kvinnor.

Att bli utsatt för våld påverkar både den psykiska och fysiska hälsan och bostadsbristen gör inte situationen bättre menar Olga Persson.

– Att inte veta vart du ska ta vägen med två eller kanske tre barn är en enorm psykisk anspänning. Och om kvinnan samtidigt lever med hot om våld eller under dödshot gör det inte saken lättare, säger hon.

Johanna Klöfvermark

Lag (1982:316) med förbud mot könsstympling av kvinnor

Sverige var det första landet i Europa som lagstiftade mot könsstympling av flickor och kvinnor. Sedan 1 juli 1982 är könsstympling av flickor och kvinnor förbjudet enligt lag i Sverige. Lagen (1982:316) med förbud mot könsstympling av kvinnor omfattar alla typer av könsstympling av flickor och kvinnor enligt WHO:s klassificering (2008).

Lag (1982:316) med förbud mot könsstympling av kvinnor

1 § Ingrepp i de kvinnliga yttre könsorganen i syfte att stympla dessa eller åstadkomma andra bestående förändringar av dem (könsstympling) får inte utföras, oavsett om samtycke har lämnats till ingreppet eller inte.

2 § Den som bryter mot 1 § döms till fängelse i högst fyra år.

Om brottet har medfört livsfara, allvarlig sjukdom eller i annat fall inneburit ett synnerligen hänsynslöst beteende skall det bedömas som grovt. För grovt brott döms till fängelse, lägst två och högst tio år.

För försök, förberedelse och stämpling samt underlåtenhet att avslöja brott döms till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.

3 § Den som har begått brott enligt denna lag döms vid svensk domstol även om 2 kap. 2 eller 3 § brottsbalken inte är tillämplig.

Bestämmelser om krav på tillstånd att väcka åtal i vissa fall finns i 2 kap. 5 § brottsbalken

För försök och förberedelse samt underlåtenhet att avslöja brott kan straff också utdömas enligt 23 kap brottsbalken. Syftet med lagen är att förhindra att flickor och kvinnor som bor i Sverige blir utsatta för könsstympling. År 1999 infördes en ny lagparagraf som innebär att en person kan dömas för brott även om brottet skett utanför Sverige och/eller i ett land där det är lagligt att utföra könsstympling. 2006 kom de två första – och hittills enda – fällande domarna i Sverige som gav fängelsestraff för medverkan till könsstympling på svenska flickor.

Lagen mot tvångsäktenskap

2014 stärktes skyddet mot tvångsäktenskap och barnäktenskap när två nya brott infördes i brottsbalken: äktenskapstvång och vilseledande tvångsäktenskapsresa.

Att tvinga någon till äktenskap var redan straffbart som olaga tvång, men genom det nya brottet blev fler handlingar straffbara.

Straffet för äktenskapstvång är fängelse i upp till fyra år. Om brottet begås i annat land kan personen ändå straffas i Sverige.

Den som lurar någon att resa utomlands för att giftas bort med tvång kan dömas till fängelse i två år.

Regeringen aviserade tidigare i år att den vill se över varför lagen mot äktenskapstvång inte fått avsedd effekt. Inget fall har ännu gått till åtal.

Källa: Regeringskansliet,

Konsekvenser av att utsättas för hedersrelaterat våld och förtryck

Både att anpassa sig och att göra motstånd mot normer kopplade till heder, skam, sexualitet, kön, makt och sociala relationer har en inverkan på den drabbades fysiska och psykiska hälsa, både på kort och på lång sikt. Det kan handla om direkta fysiska skador av misshandel och övergrepp men också olika fysiska och psykosociala symtom som en konsekvens av att leva med maktlöshet, rädsla, skam och skuld. I vägledningen [Våga göra skillnad](#) beskrivs individens olika sätt att anpassa sig och göra motstånd mot hedersnormer, våld och förtryck och de konsekvenser detta kan leda till.

Fysiska konsekvenser

Blåmärken, rodnader och sår är exempel på fysiska konsekvenser av våld, men det är viktigt att komma ihåg att andra fysiska symptom såsom huvudvärk, värk i magen, och värk eller smärta i andra delar av kroppen också kan vara relaterade till våldsutsatthet. Likaså kan fysiska skador som har orsakats av självskadebeteende ha en koppling till utsatthet för våld.

Könsstympning kan leda till fysiska konsekvenser både på kort och på lång sikt. [Läs mer om könsstympning här.](#)

Psykosociala konsekvenser

Att tvingas anpassa sig till familjens normer och värderingar och/eller vara utsatt för våld och förtryck kan få många olika psykosociala konsekvenser på både kort och lång sikt. Detta till exempel leder svårigheter kopplade till nära relationer och sexualitet, depression, sömn- och ätstörningar, koncentrationssvårigheter, ångest, skuld- och skamkänslor samt att den utsatta blir isolerad från andra.

Socialstyrelsens undersökning ["Frihet och familj"](#) om ungdomar som placerats i skyddade boenden på grund av hedersrelaterat våld eller risk för att utsättas för det, har visat att en stor majoritet av dem hade psykosomatiska och psykiska problem som hade samband med vad de hade utsatts för. Cirka 70 procent hade ofta eller alltid huvudvärk och svårt att sova, och en lika stor andel hade ofta eller alltid ångest eller kände sig deprimerade. Cirka 30 procent hade självmordstankar. En uppföljning efter ett år visade att många fortfarande mådde dåligt psykiskt.

Länsstyrelsen Västra Götalands studie "*Stress och trauma*" från 2009 fokuserar på posttraumatiskt stressyndrom, PTSD, har också visat att psykisk ohälsa är vanligt bland dem som har utsatts för hedersrelaterat våld. Av personer som vistats på skyddat boende på grund av hedersrelaterat våld uppfyllde 71 procent kriterierna för PTSD, jämfört med 20 procent i en jämförelsegrupp. Läs mer om [PTSD här](#), eller besök [Vårdguiden för mer information om PTSD](#) och dess uttryck.

Bland hbtq-ungdomar som lever i familjer med hedersnormer finns det en ökad risk för psykisk ohälsa och självdestruktivitet. Enligt [RFSL Brottsofferjouren](#) har det även förekommit att hbtq-personer som lever i en hederskontext har tagit sitt liv. [Läs mer om hbtq och heder här](#).

Utagerande beteende och självdestruktivitet

Att ha ett utagerande eller självdestruktivt beteende i form av exempelvis missbruk eller kriminalitet, kan vara ett sätt att hantera de känslor av maktlöshet, låg självkänsla, skuld och skam som kan följa av hedersrelaterat våld och förtryck. [Folkhälsomyndigheten](#) lyfter att barn som växer upp i hem där det förekommer våld löper större risk för att utveckla psykisk och fysisk ohälsa samt olika former av missbruk.

Konsekvenser av att bryta upp från hedersrelaterat våld och förtryck

En del av de som har utsatts för hedersrelaterat våld och förtryck bryter upp från sin familj. För många av dem innebär uppbrottet en stor omställning.

I vägledningen [Våga göra skillnad](#) beskrivs att den individ som varit stark och stått emot släktens krav och tagit sig ur sin situation kan "kollapsa" efter ett uppbrott från familjen. Det kan vara först efter uppbrottet som de psykiska och fysiska konsekvenserna av den tidigare utsattheten blir tydliga samtidigt som det finns många andra faktorer som är svåra. Som till exempel rädsla för hur familj och släkt ska agera, känslor av skuld, skam och ensamhet i förhållande till uppbrottet och osäkerhet inför framtiden och rätten till stöd och skydd. [Läs mer om uppbrottsprocessen här](#)

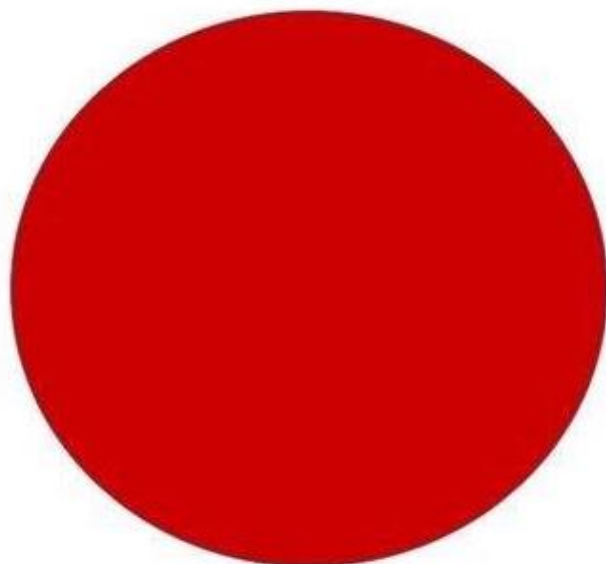

This is not a joke. This is an actual picture of a women's rights conference in Saudi Arabia, with no woman allowed to attend.

ORSAK TILL VÅLDTÄKT

- UTMANANDE KLÄDSEL
- FYLLA
- GÅ HEM ENSAM
- ATT VARA FLIRTIG
- VÅLDTÄKTSMAN

Hur en våldtäktsrättegång borde gå till:

Åklagare: Våldtog han henne?

Vittne: Ja, men hon var full och utmattad...

Åklagare: Det var inte det jag frågade! Våldtog han henne?

Vittne: Ja, men hon var klädd i...

Åklagare: Jag frågade inte hur hon var klädd. Våldtog han henne?

Vittne: Ja, men...

Åklagare: Jag frågade inte om något annat. Det är en simpel ja- eller nejfråga. Våldtog han henne?

Vittne: Ja.

Åklagare: Ja, han våldtog henne. Våldtäkt är en våldtäkt oberoende av omständigheter.

newsner

Vi är entydiga för jämlikhet: lika lön för olika kön!

Vi vittnar alla att starka och enade protester har tagit fart i många delar av världen och arbetande kvinnor och män kräver bröd, arbete och frihet och vilket skakar kungar, shejkar, mullor och presidenter och andra makthavare.

Kapitalistiska Krisen har orsakat fattigdom och hunger, arbetslöshet och rättslöshet och håller på att ned montera alla sociala och samhälliga rättigheter. Nyliberalismen har än en gång visat att deras alternativ är inte folkflertalet betjänta av och är ett utsugningssystem som kör samhället i botten.

Skola, äldre- handikapps- och barnomsorg fungera inte som det ska. Verksamheterna är redan idag slimmade till max, efter nedskärningarnas genomförande kommer arbetet halta rejält och välfärdsservicen kommer och påverkas i samma takt för våra yngsta, unga och äldsta. Inte ens sjukhusar, vårdcentraler, posten, järnvägar och brandförsvaret lämnas orört.

Kvinnorna i hela världen behandlas som andra hands klassmedborgare och belastas mer med klassförtryck och könsdiskriminering.

Arbetarkvinnor och arbetande kvinnorna i Iran precis som alla andra kvinnor i en kapitalistisk värld står i första rad som utsugnas och diskrimineras och är en offer för vinst och mer värde med lägre betalt.

Kvinnorna utnyttjas som billig arbetskraft och är tvungna att utföra hemarbetet helt obetalt.

Kvinnorna i Iran lever under en av de mest antikvinnor islamisk regim som precis vid maktövertagandet har med hjälp av sina efterblivna religiösa och kapitalistiska regler och lagar har attackerat kvinnornas rättigheter.

Regimen i Iran har försökt med all medel att tvinga kvinnorna att acceptera en lägre samhällsstatus, regimen har producerat och reproducerat mans chauvinism, våld mot kvinnor samt att kvinnorna inför lagen behandlas som andra klassens medborgare.

Men kvinnorna har aldrig kuvats och kämpat med olika medel och i olika tillfällen för sina rättigheter mot de kriminella regimerna.

De har aktivt deltagit i samhällsmotsättningar och kämpat intensivt mot alla orättvisor, förtryck och diskriminering hand i hand med arbetarna och andra progressiva sociala krafter.

Många kvinnor i Iran ser sig som en del av progressiva kvinnorörelsen i världen och kämpar för allas rätt till rättvisa.

Arbetarkvinnor i världen är hälften av arbetarklassen och kämpar mot all diskriminering, utsugning och förtryck världen över.

Arbetarkvinnorna utgör halva delen av arbetarklassen och får ta de största smällarna vid nedskärningar och försämringar såsom olika typer av otrygga anställningar. Kvinnorna har ofta dubbel arbetsbörda, först arbetslivet där de utnyttjas som billig arbetskraft sedan gratis i hemmet. Vi är entydiga för jämlikhet: lika lön för olika kön.

Arbetstidsfrågan handlar inte bara i valet utan frågan är mest viktig för ett mänskligt samhälle med allas delaktighet, inflytande och påverkansmöjligheter.

Ett friskare samhälle med kreativa idéer och tankar för att kunna utveckla samhället och mänskligheten kan förverkligas med förkortare arbetstid och bättre betalt. ekonomiska och mänskliga resurser finns tillräcklig att alla få möjlighet att vara friska, aktiva, skapare och utförare...

SEX

med

ÅTTA

SEX timmars arbete,

ÅTTA timmars lön.

Vi måste organisera oss!

Vi vill ha ett tryggt och utvecklat samhälle för alla, med möjligheter och resurser för utveckling och värdigt boende, utbildning, fritid, jobb och välstånd för alla.
Alla har en röst och alla har rätt att välja och bli valda.

Lika rättigheter och förutsättningar åt alla!

Lika lön för olika kön

Kvinnorna utgör halva delen av samhället och får ta de största smällarna vid nedskärningar och försämringar.

Kvinnorna har ofta dubbel arbetsbörda, först arbetslivet där de utnyttjas som billig arbetskraft sedan gratis arbetet i hemmet.

Vi är entydiga för jämlikhet. Lika lön för olika kön.

نظرمچنه فرانسوی "اکومد" در مورد وضعیت آرایش در ایران

«صورت هایی که دیگر واقعی و دل نشین نیستند. زنان ایرانی چهره خود را پشت نقاب سنگینی از آرایش و عمل زیبایی مخفی میکنند. جای تعجب دارد زنان این کشور علی رغم آموزه های دینی خود شبیه "پورن استارها" و ستاره های فیلم های پورنو آمریکایی آرایش میکنند. این جور صورت آرایشی هایی تنها در فیلم های سکسی دیده میشود ما در خیابان های اروپا بسیار کم با چنین مواردی رو برو میشویم در ایران صورت زنان بیشتر از آنکه حس خوبی القا کند حس شهوت را برانگیخته میکند. خرید و فروش کتاب در مقابل خرید و فروش لوازم آرایشی بسیار بسیار کم و ناچیز جلوه میکند. در ایران مقدار خرید و فروش يك سال کتاب برابر است با میزان خرید و فروش يك روز یا نیمه ای از روز ابزار آرایش؛ این یعنی جهان سوم جایی که مردم آن نسبت به شعور خود بی تفاوت تر از ظاهر خود هستند.»

نیوشا ضیغمی:
وقتی به عربستان می روید
وقتی قدم بر خاکش می گذارید
احساس و حال عجیبی است که
در هیچ کجای دنیا نمیتوان آن را
تجربه کرد. امیدوارم زیارت خانه
خدا نصیبان شود.

آلبرت انیشتین:
دنیا پر است از انسانهایی
به ظاهر زیبا که هر روز
لباسی نو بر تن می کنند
ولی نزدیکشان که میشوی
بوی کهنگی عقایدشان
آزارت می دهد.

برگرفته از کانون مدافعان حقوق کارگر

<http://www.kanoonm.com/2626>

مبارزات و مقاومت کارگران کره جنوبی زنان کارگر در دهه 1970

(سه مورد تاریخی)

کیم میکی یونگ* / ترجمه هاله صفرزاده

"هنگامی که استبداد سیاسی، سرمایه داری و مردسالاری در هم آمیخته می‌شوند، فرهنگ سرکوب را ایجاد می‌کنند."

زنان کارگر در کره جنوبی زمانی اعتصابات کارگری را آغاز کردند که فعالیت کارگری به شدت سرکوب می‌شد و این رفتار در تضاد کلی با عدم فعالیت کارگران مرد در دهه هفتاد بود. مبارزات این زنان رادیکال و پیشرو بود و همچنین نقض آشکار پدرسالارانه و علیه هنجارهای جنسیتی سفت و سخت حاکم بر جامعه بود.

گسترش سرمایه‌داری در مقیاس جهانی و هنجارهای اجتماعی پدرسالاری موجود، تولید منحصر به فرد، تقسیم بین المللی کار و تحرک سرمایه، مفاهیم تجربی برجسته در زندگی زنان در اقتصادهای در حال توسعه هستند، رابطه همزیستی که بین سرمایه داری و مردسالاری وجود دارد سبب شده که زنان در نقش کارگران صنعتی در کره جنوبی با فشار کار زیاد و دستمزد اندک به کار گرفته شوند. تفکیک جنسیتی و جاسازی زنان در زندگی روزمره (در کارگاه، خوابگاه و ...) تحقیرآمیز بود. علاوه بر این، رشد سریع شهرنشینی همراه با رکود مناطق روستایی سبب توسعه نامتوازن اقتصادی کره جنوبی شد. صنعت صادرات محور نیاز به نیروی کار ارزان و ماهر زنان داشت. در این شرایط موجی از مهاجرات زنان جوان از روستا به شهرها رخ داد. به طور متوسط نرخ رشد سالانه مهاجرت به مناطق شهری در دهه 1960 و 1970 حدود 20 درصد بود. زنان هم که در مناطق روستایی باقی ماندند به کار کشاورزی مشغول بودند. زنان به عنوان خانواده تک نفره به مناطق شهری نقل مکان کرده و اغلب به اقتصاد غیررسمی شهری جذب می‌شدند. 40.1 درصد کل جمعیت مهاجر را زنان جوان بین سنین پانزده تا بیست و چهار ساله تشکیل می‌دادند. بنابراین این زنان بخش عمده و سازنده طبقه پرولتاریا صنعتی در کره جنوبی شدند. این مهاجرات برای والدین این کارگران نیز مفید بود. در یک بررسی از زنان در کارخانه صنعتی دانگو-گومی کره، روشن شد که به طور متوسط 21 درصد از کل درآمد کارگران دختر به پدر و مادرشان در مناطق روستایی پرداخت شده است. (کو، 1987).

زندگی و کار این زنان تحت نظام سرمایه‌داری و مردسالاری تغییر کرد. زن کارگر "دندان" عمده‌ای از موتور رشد اقتصادی کره جنوبی بود که در پشت تصویر پر زرق و برق از کره جنوبی سهمش به طور مداوم دست کم گرفته می‌شد.

نسبت زنان در نیروی کار، به عنوان مثال، از 28.7 درصد در سال 1960 به 35.2 درصد در سال 1970 و به 36.6 درصد در سال 1980 افزایش یافت. این افزایش قابل توجه نیروی کار زنان نشان دهنده اهمیت حیاتی مشارکت کار زنان در اقتصاد کره است. مشارکت نیروی کار زنان در تولید صنعتی، به عنوان مثال، از 21.1 درصد در 1960، به 27.9 درصد در سال 1970 و سپس به 30.3 درصد در سال 1980 افزایش یافت. در همان زمان، نسبت زنان درگیر شده در فعالیت های تولید محصولات کشاورزی از 30.1 درصد در سال 1960 به 40.8 درصد

در سال 1970، و سپس به 44.2 درصد در سال 1980 افزایش یافت. اما با وجود افزایش قابل توجه در اشتغال زنان، اکثریت زنان در صنایع جانبی متمرکز شدند و با توجه به تقسیم جنسیتی کار، بیشتر زنان از بخش سرمایه بر حذف شدند.

42.2 درصد از کارگران صنایع پوشاک در سال 1960 زن بودند، اما این تعداد به 69.1 درصد در سال 1970 و به 76.7 درصد در سال 1980 رسید. ترکیب جنسیتی شغلی در تولید نشان می‌دهد که زنان بیشتر در صنایع ریسندگی، بافندگی، فاضلاب، مواد غذایی، تولید کفش لاستیکی، تولید کلاه گیس، و مونتاژ الکترونیک مشغول به کارند. (وزارت کار، 1979) زنان اقلیت مطلق کارگران در تمام صنایع سرمایه بر صنعتی به جز تولید دارو بود. به عنوان مثال در صنایع تولید ماشین آلات صنعتی، تا به حال کمترین سهم را با 1.1 درصد در سال 1960 زنان داشته اند. در سال 1973، کشتی سازی کمترین سهم از زنان کارگر را با 3.1 درصد داشت. منزلت حرفه زنان کارگر در بخش تولید، به طور قابل توجهی پایین تر از کارگران مرد بود.

با وجود سهم قابل توجه زنان کارگر در رشد اقتصادی کره، پاداش اقتصادی آن‌ها در مقایسه با کارگران مرد بسیار اندک بود. به عنوان مثال، با سطح آموزشی برابر، زنان کارگران در تولید حدود 56 درصد دستمزد هم‌تایان مرد را خود در سال 1978 دریافت می‌کردند که در مقایسه با دیگر کشورهای تازه صنعتی شده آسیا مانند سنگاپور و هنگ کنگ، تفاوت دستمزد بین زنان و مردان در کره جنوبی بالاترین است. این تبعیض شغلی به زنان کارگر فرصت کمتری در سطح مدیریتی می‌دهد. تعداد کمی از زنان در کارگاه در پست های مدیریتی و سرکارگری قرار گرفته‌اند. صاحبان کارخانه ها معتقد بودند که چهره مرد پدرسالار برای این مشاغل مناسب‌تر است. علاوه بر این، در سال 1984، زنان به طور متوسط 245 ساعت در ماه و مردان 241 ساعت کار می‌کردند.

مشارکت زنان کره جنوبی در اعتصاب های کارگری کلیشه و تصورات قالبی از "زنان مطیع آسیایی" را در هم شکست. زنان کارگر در کره به عنوان بخشی از جنبش اتحادیه‌ای شده است. در دهه 1970، در طول بحران سیاسی کره جنوبی، کارگران نساجی زن کره جنوبی در مرکز تظاهرات کارگری قرار داشتند. مطالعات زیادی در مورد مبارزات و علل پیوستن زنان کارگر کره جنوبی به جنبش کارگری انجام شده است. برخی از این مطالعات به طور خاص نشان می‌دهند که مقاومت منفعل یک هنجار غالب در میان زنان آسیای جنوب شرقی است. در این تحقیقات آمده که کارگران زن به دلیل پراکندگی کارخانه ها در مناطق روستایی، نفوذ یک ساختار خانواده پدرسالار و دولت سرکوبگر غیر فعال می‌باشند.

"مقاومت زنان کارگر آسیایی در مقابل مدیریت پدرسالار صاف و ساده اما منفعل است. زنان کارگر در غیاب سرپرستان مرد آنان را مسخره کرده و ادای آن‌ها را در می‌آورند در حالی که در حضورشان به آن‌ها احترام می‌گذارند. این انفعال طبیعی نیست و انجام آن نیاز به خودسرکوبی دارد." بوز و آکوستا بلن (1995) همچنین برای مقاومت منفعل زنان چنین استدلال می‌کنند: "بقای زنان به خودی خود یک عمل مقاومتی است." اما مقاومت و مشارکت زنان کره جنوبی در مبارزات دهه 1970 و بعد از آن خلاف این مساله را ثابت کرد.

به منظور درک یک تصویر کلی از زنان، به طور خلاصه سه اعتصاب را که در دهه 1970 رخ داده است، به عنوان نمونه مطرح می‌کنیم. در جدول زیر اعتصابات کارگری در کره در طول دهه های 1970 و 1980 آمده است. در هر سه این اعتصابات بیش از هزار کارگر مشارکت داشتند و اکثریت مطلق مهاجمان درگیر زن بودند. این اعتصابات "سنگ بنای جنبش کارگری کره ای" شدند.

TABLE 1. ANNUAL LABOR DISPUTES, 1970-1980

Year	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
(A)	4	10	0	0	58	52	49	58	102	105	206
(B)	541	832	0	0	22,609	10,256	657	7,975	10,598	14,258	4,897

(A) is the frequency of annual labor disputes and (B) is the number of strikers.

Source: Ministry of Labor. 1983. *Year Book of Labor Statistics*.

⁷ For other sources with more descriptions, see Han (1991) and Chungsa Pyungjipbu (1984).

این سه مورد به دلیل اهمیت آن‌ها برای جنبش کارگری کره انتخاب شده‌اند و در هر یک، آیتم‌هایی مانند تقسیم جنسیتی کار، تبعیض علیه زنان، شیوه‌های مدیریت مردسالارانه و یک رژیم سرکوبگر کار به چالش کشیده شده‌اند. این عوامل نشان می‌دهند که اعتصابات کارگری سیاسی و اغلب ضددیکتاتوری هستند. به دلیل سانسور شدید دولتی، منابع این اطلاعات و حوادث روایات شخصی زنان کارگر و نوشته‌های زیرزمینی آنان است.*

اعتراض بازار صلح (1970)

صنایع پوشاک کونجی در سال 1961 در سنول تاسیس شد و تا سال 1970 در چند صد کارگاه کوچک در مرکزی به نام "بازار صلح"، حدود 20 هزار کارگر استخدام شده بودند و این مغازه‌های کوچک 70 درصد از پوشاک داخلی را عرضه می‌کردند. بسیاری از مفاد قانون کار ملی برای کارگران بازار صلح قابل اجرا نبود چرا که بسیاری از مغازه‌ها کوچک به طور متوسط کمتر از 16 کارگر داشتند. تشکیل اتحادیه از چند صد کارگاه کوچک تحت یک اتحادیه واحد بسیار دور از ذهن تلقی می‌شد. نبود اتحادیه کارگری و تقسیم جنسیتی کار در کارگاه‌ها، شرایط کار را برای زنان جوان کارگر بسیار دشوار کرده بود. اکثریت مطلق تولیدکنندگان پوشاک بازار صلح زنان جوان بودند بین سنین دوازده تا بیست و چهار سال همراه با یک بخش کوچکی از کارگران مرد. بسیاری از برشکاران مرد بودند، در حالی که بقیه کارها مثل دوخت، اتو، بسته بندی و ... به عهده زنان بود. با این وجود زنان کمتر از نصف دستمزد مردان را دریافت می‌کردند.

شرایط کار در بازار صلح غیرانسانی بود. مالکان به منظور به حداکثر رساندن فضای کاری، هر اتاق را به محفظه‌هایی در دو طبقه تقسیم کرده بودند، در نتیجه، کارگران مجبور به کار در محفظه کوچک با ارتفاع 3 فوت بودند. به دلیل این ساختار ساختمان به نام "اتاق زیرشیروانی" یا "خانه زنبور" خوانده می‌شد. در سراسر روز کاری 13-16 ساعته، کارگران نمی‌توانستند بایستند. نور کم و نبود تهویه محیط کار را خطرناک کرده بود. کارگران به طور مداوم در معرض بوهای شیمیایی سمی بودند که از پشته‌های منسوجات برمی‌خاست. انواع بیماری‌های مرتبط با کار در میان کارگران شایع بود، سل، سوءهاضمه، تنش‌های عصبی و ... کارگران به دلیل ترس از اخراج شکایت نمی‌کردند.

خودسوزی یک کارگر جوان در ماه نوامبر 1970 جرقه اعتصاب‌ها شد. او درحالی که خود را به آتش کشید، فریاد می‌زد: "کارگران هم انسان هستند!"

او پس از آنکه بارها و بارها به شرایط کاری غیرانسانی در این بازار اعتراض کرده بود، دست به این عمل خشونت بار زد. این حادثه تکان دهنده افکار عمومی را متأثر ساخت و زنان آگاه، دانشجویان و جنبش کارگری اعتراضات وسیعی را سازمان دادند. اتحادیه کارگری چرخ خیاطی (Chonggye) پس از خودکشی این کارگر تشکیل شد و دولت در همان ماه آن را به رسمیت شناخت. تظاهرات کارگران در بازار صلح در درجه اول زندگی زنان کارگر در مرکز پوشاک را آشکار کرد که در پشت تصویر زیبایی از رشد ملی پنهان شده بود.

اعتصابات نساجی دونگ ایل (1976-1980)

در سال 1980، حدود 250 مرد و 1100 زن در نساجی دونگ ایل به کار گرفته شده بودند. دونگ ایل یکی از پیشگامان صادرات نساجی کره دهه 1950 بود. تولید اصلی آن نخ است.

اعتراضات زنان کارگر این شرکت نیز مشابه کارگران بازار صلح بود. دونگ ایل تقسیم جنسیتی دقیقی در کارگاه برقرار کرده بود. کارگران به دو گروه تقسیم می‌شدند: کارگران مرد دارای تحصیلات عالی و با دستمزد خوب و کارگران زن کمتر آموزش دیده با درآمد کم. زنان مجبور به کار در سه شیفت بودند و هم‌تایان مردشان در دو شیفت کار می‌کردند. فرصت‌های ارتقاء به کارگران مرد داده می‌شد، در حالی که زنان نه تنها امکان ارتقای شغلی نداشتند، بلکه مورد ضرب و شتم و آزار کلامی سرپرستان مرد کارگاه قرار می‌گرفتند. در سال 1972، در انتخابات هیات مدیره اتحادیه اعضای زن اتحادیه به یکی از کاندیداهای زن رای دادند. زیرا معتقد بودند که مردان عضو هیات مدیره هرگز به نیازهای اکثریت زنان توجهی نداشتند. بعد از این تغییر، مدیریت دونگ ایل برای مقابله با اتحادیه از پذیرش زنان برابر با مردان خوداری کرد و تقسیم بندی جنسیتی در مدیریت اتحادیه محیط خصمانه‌ای را بوجود آورد.

انتخابات دیگری در سال 1976 برگزار شد، مدیریت با متوسل به تاکتیک های مختلف سعی در ممانعت از رای آوردن زنان کارگر داشت و علاوه بر خرید آرا و تهدید، مدیریت از خشونت نیز علیه زنان عضو در روز انتخابات استفاده کرد و آنان را مورد ضرب و شتم نیز قرار داد. مدیریت به منظور جلوگیری از رای دادن ساکنان خوابگاه کارخانه درهای آن را با میخ بست و آب و برق خوابگاه را قطع کرد. برخی از زنان با لگد درب خوابگاه را باز کردند، در حالی که دیگران شروع به پریدن از ساختمان چهار طبقه کردند. در این زمان، کارگران دست به اعتصاب زدند. اما بعد از دستگیری چند تن از اعضا، اعتصاب غذا در مقیاس بزرگ شروع شد. پس از سه روز درگیری بین پلیس ضدشورش و اعتصاب غذاکنندگان، پلیس ضدشورش به طور کامل مسلح برای متفرق کردن کارگران در کارخانه مستقر شد. با شروع پیشروی پلیس یکی از زنان فریاد زد: "آنها ما را لمس نخواهند اگر ما خودمان را عریان کنیم." آن‌ها شروع به عریان شدن کردند. این یک اقدام خودجوش اما بی فایده بود. پلیس ضدشورش و کارگران مرد کارخانه دور زنان نیمه برهنه و از لحاظ جسمی ضعیف شده حلقه زدند. در طی این سرکوب خشونت آمیز، در مجموع بیست و هفت زن کارگر به اتهام ایجاد اغتشاش عمومی دستگیر و زندانی شدند. پنجاه زن دچار شوک شدند و بیش از هفتاد نفر زخمی شدند که چهارده نفرشان با توجه به آسیب های جدی در بیمارستان بستری شدند. دو نفر نیز به دلیل شوک روانی شدید در بخش روانی بستری شدند. با توجه به شرایط مصالحه بین مدیریت و اتحادیه دست نیافتنی بود.

اتحادیه ملی کارگران نساجی (NTWU) حاضر به میانجیگری شد اما دونگ ایل، اتحادیه نساجی را به عنوان "مزاحم" معرفی کرد. زنان کارگر به مقاومت خود ادامه دادند و اعتصاب خود را از کارخانه به مکان های عمومی دیگر کشاندند؛ در اقدامی یک برنامه رادیویی که جشن ملی روز کارگر را پوشش می‌داد، قطع کردند و در یک کلیسای کاتولیک واقع در قلب مرکز شهر سنول اعتصاب غذا کردند. آن‌ها همچنان برای آزادی رهبران اتحادیه زندانی شان در مکان‌های مختلف عمومی و کارگری تجمع می‌کردند. این مبارزه در سال 1980 با ظهور دیکتاتوری نظامی جدید به پایان رسید.

اعتصاب در کارخانه Y.H. (1979)

شرکت Y.H صادرات کلاه گیس را با 10 کارگر در سال 1966 آغاز کرد و در سال 1970 تعداد کارگرانش به 4000 نفر افزایش یافت. در اواسط دهه 70 با توجه به کاهش تقاضای ایالات متحده، به عنوان راهی برای حفظ سطح سود، دست به اخراج گسترده کارگران زد. در سال 1978، زنان اتحادیه برای انتخابات دیگری آماده می‌شدند، یک گروه از مردان ضداتحادیه با سطل پر از مدفوع انسان به دفتر اتحادیه نساجی دونگ ایل حمله کردند و محتویات سطل ها را بر سر زنان ریختند. مزاحمان مرد فریاد می‌زدند: "این چیزی است که شما سزاوار آنید." زنان درحالی که گریه می‌کردند و فریاد می‌زدند پراکنده شدند. پلیس دخالتی نکردند. در مقابل درخواست اعضای اتحادیه برای جلوگیری از حمله، پاسخ پلیس این بود: "خفه شو، ماده سگ. ما همین اطراف منتظر خواهیم ماند." (کیم-پارک، 1998: 12-13)

در سال 1979، این شرکت اعلام کرد که کارخانه را تعطیل کرده است. این تعطیلی نه تنها به معنای از دست دادن معیشت برای زنان کارگر، همچنین محرومیت پدر، مادر، خواهر و برادران کارگران در روستاهای زادگاهشان بود که تا حدی وابسته به حمایت مالی زنان بودند. کارگران اخراجی زمانی که دریافتند مدیریت با استفاده از پیمانکاران فرعی فعالیت کارخانه را ادامه می‌دهد، خشمگین شدند.

در ماه آوریل سال 1979، اتحادیه خواستار عادی سازی عملیات کارخانه و راه اندازی اعتصاب و تحصن شد. با وجود تلاش‌های مکرر کارگران برای به دست آوردن جبران قانونی (دریافت حق سنوات و بیمه بیکاری)، هیچ یک از ادارات دولتی یا اتحادیه ملی کارگران نساجی کمکی به کارگران نکردند. با ادامه اعتصاب مدیریت اقدام به قطع آب و برق خوابگاه کارخانه در 6 اوت، سال 1979 کرد. پس از آن اعتصاب از کارخانه به سالن اجتماعات ملی حزب مخالف منتقل شد. این حرکت به منظور جلب حمایت عمومی طراحی شده بود.

در نتیجه، اعتصاب کارگری Y.H. به صدر اخبار ملی تبدیل شد و واکنش همدلانه مردم را به خود جلب کرد. دو روز بعد از تغییر محل اعتصاب، صدها نفر از پلیس ضدشورش به آنان حمله کردند و همه را دستگیر کردند. صحنه حمله پلیس به "یک میدان جنگ" تشبیه می‌شد. در این سرکوب یک زن کارگر کشته و بسیاری مجروح شدند.

KIM MIKYOUNG*

زنان کمون پاریس

زهره ستوده

کمون پاریس یک رویداد تاریخی است که ریشه در انقلابات و مبارزات اجتماعی - سیاسی گذشته فرانسه بویژه از زمان انقلاب کبیر فرانسه ۱۷۸۹ به بعد دارد. سقوط امپراتوری دوم، اعلام جمهوری سوم، قحطی، چندین ماه گرسنگی، شکست فرانسه در جنگ با دولت پروس و تسلیم در برابر بیسمارک صدراعظم آلمان علل بروز کمون پاریس بودند. هزاران کتاب و مقاله در باره کمون پاریس نوشته شده، ولی معدودی از آنها درباره شرکت زنان در کمون پاریس سخن رانده اند. یا تاریخ نگاران به زنان کمتر توجه کرده اند و یا از آنان در تاریخ کمون کمتر سخن گفته اند.

اولیویه لیساگاره Olivier Lissagaray از معدود کسانی است که در کتاب خود "تاریخ کمون پاریس" به شرکت زنان اشاره کرده است. ادیت توما Edith Thomas، در کتاب "آتش افروزان Les Pétroleuses" بطور واقعی رد پای زنان را که در این مبارزه شرکت داشته اند، دنبال می کند. در باره زنان کمون، ژان مترون Jean Maitron تحقیقات بسیار وسیعی انجام داده که انجمن "دوستان کمون پاریس" آن را منتشر کرده است. کتاب خاطرات لوئیز میشل بنام "کمون پاریس، تاریخ و خاطرات" مشاهدات کسی است که در کمون حضور داشته و فعالیت زنان را نقل می کند

شرایط زندگی زنان:

در زمان امپراتوری دوم، تغییرات فراوانی در پاریس بوجود آمد. ژرژ اوژن اوسمان Georges Eugène Haussmann آرشیستک مشهور، خیابان های جدیدی در پاریس احداث کرد که به رانده شدن توده کارگران به سمت شمال و شرق پاریس انجامید. مثل خیابان های بل ویل Belle ville، منیل مونتان Ménilmontant و..... بسیاری از زنان ساکن پایتخت، در بخش تولیدات صنعتی کار می کردند. سالنامه آماری 1871 نشان می دهد که از تعداد 114000 کارگر، 62000 نفر آنها کارگر زن بوده اند. زنان اولین قربانیان صنعتی شدن جامعه سرمایه داری هستند. این زنان می بایست با رقابت ماشین های تولید و همچنین رقابت با دستمزد ارزان که از طرف صومعه ها پیشنهاد می شد، دست و پنجه نرم کنند. از طرف دیگر مجبور به تحمل پیشداوری های زن ستیزانه کارگران مرد تحت تأثیر افکار پرودن نیز بودند، آزار و اذیت و خشونت هر روز ادامه داشت. از آنان استثمار شدیدی می شد. آنها در ازای 12 تا 14 ساعت کار روزانه دستمزدی کمتر از نصف دستمزد مردان می گرفتند. این فضای حاکم در آن دوران بود. این درآمد مختصر برای یک کارگرزن بعلت اینکه گاهی نگهداری فرزندان و پدر و مادر سالخورده را هم به عهده داشتند، کافی نبود. در این مواقع تن فروشی مشکل مالی را حل می کرد.

در سال 1868، نمایشگاه بزرگ بین المللی در پاریس افتتاح شد و 15 میلیون بازدید کننده از شهرستان ها و کشورهای دیگر به پاریس سرازیر شدند. در این "پاریس پایتخت اروپا" به گفته ویکتو هوگو، بسیاری از زنان در جستجوی کار و خواستار احقاق حقوقشان بودند ولی بسیاری از زنان بی بضاعت با تن فروشی امرار معاش می کردند. بطور کلی در قرن نوزدهم زنان کارگر در شرایط اسفباری زندگی می کردند، هم استثمار می شدند و هم بحساب آورده نمی شدند. زنان نه جایگاه اجتماعی داشتند و نه هیچ حقوقی، هیچ آینده ای برای خود متصور نبودند حتی حقوقشان در خانه هم پایمال می شد. فقط وظایف گوناگون را بر دوش می کشیدند. آنها هیچ چیزی برای از دست دادن نداشتند، تنها چشم امید به هرگونه امکان تغییر، دوخته

بودند. برای اولین بار در تاریخ، با شروع انقلاب کمون، موقعیت مناسبی به آنان عرضه شد و آنها مصمم، بطور وسیع و آگاهانه در مبارزات شرکت کردند.

نشانه‌هایی از فعالیت زنان پیشرو در دوران امپراطوری دوم فرانسه دیده می‌شد. لوئیز میشل در

سال 1856 به پاریس آمد و در محله هیجدهم "کمیته مراقبت زنان *La Comité des*

vigilances" را تشکیل داد. در سال 1868 مجمع دفاع از حقوق زنان بوجود آمد و

روزنامه *L'Opinion Nationale* اعلامیه بیست نفر از شهروندان زن را مبنی بر "اعلامیه

حقوق بشریت" *Droit de l'Humanité* بجای "حقوق بشر" *Droit de l'Homme* مصوبه

ی انقلاب 1789 را برای تحقق بخشیدن به مسائل اجتماعی منتشر کرد. این نام‌گذاری مورد تأیید

آندره لئو بود. مطالبات زنان برای برابری قانونی زنان در عرصه زندگی زناشویی و در حیطه

کار بود. چون آنها معتقد بودند که زن، هم بخاطر زن بودنش مورد ستم واقع می‌شود و هم بعنوان

کارگزن.

آندره لئو، در تاریخ 10 ژوئیه 1869، بنیادی اجتماعی برای احقاق مطالبات حقوق مدنی زنان بوجود

آورد.

ناتالی لومل، سرپرستی رستوران *La Marmite* را در سال 1868 بعهده داشت که برای کارگران

غذا با کیفیت سالم و ارزان قیمت تهیه می‌کرد. این رستوران همچنین محل تجمع و تبادل نظر و

مطالعه روزنامه‌های "ضاله" نیز بود.

انقلاب کمون و شرکت زنان

در روز 18 مارس 1871، اولین روز انقلاب کمون، زنان پاریسی تصمیم گرفتند در مقابل دولتی (

منظور دولت فرانسه) که در برابر ارتش پروس عقب نشینی کرده، به مردم فشار می‌آورد، روزنامه‌ها

را معلق می‌کرد و محافل روشنفکری را می‌بست، همراه با کمیته مراقبت زنان محله 18،

در امور محله مداخله کرده و از ضبط عراده توپ‌ها توسط نیروی نظامی آدولف تییر *Adolphe*

Thiers رئیس دولت ورسای جلوگیری بعمل آوردند.

"ادیت توما" می‌گوید: "اگر بگوییم که در این روز انقلابی فقط زنان حضور داشتند، اغراق آمیز

است ولی زنان قویا" در آن شرکت کردند و مصمم بودند که شانه به شانه مردان در مقاومت پاریس

بجنگند.

تشکیل "اتحادیه زنان"، شرکت در باشگاه‌ها و کارگاه‌های تعاونی

زنان بسرعت بسیج شدند، روز 3 آوریل 500 نفر زن از میدان کنکورده بطرف ورسای رفتند و 700

نفر از آنها به پل گرونل *Pont de Grenelle* ملحق شدند. فریاد هزاران زن و مرد پاریسی به

گوش می‌رسد: "نه به عقب نشینی!"، "مرگ برخیاختکاران!"، "مرگ بر پروسی‌ها"، "زنده باد

جمهوری"، "زنده باد سوسیال" و "زنده باد کمون".

نیازمبری به سامان دادن جنبش زنان احساس می‌شد. آندره لئو و لوئیز میشل بدین منظور پاریس را

در می‌نوردیدند. روز 11 آوریل الیزابت دمیتیری یف *Élisabeth Dmitrieff* و ناتالی

لومل *Natalie Le Mel* به پاریس آمدند و فراخوانی به این مضمون دادند: "شهروندان زن،

ساعت تصمیم‌گیری فرا رسیده، روزگار دنیای کهن بسر آمده، ما می‌خواهیم آزاد شویم". همان شب

جلسه‌ای تشکیل شد و "اتحادیه زنان برای دفاع از پاریس و پرستاری از زخمی‌ها" را پایه‌گذاری

کردند. این اتحادیه در شهرداری محله دهم پاریس مستقر شد.

در اساسنامه اتحادیه زنان از یازده عضو نام برده شده که هر روز در شهرداری، برای ثبت نام

شهروندان زن که تمایل به شرکت در دفاع از پایتخت را دارند تجمع می‌کردند.

"اتحادیه زنان" به روشنی و برای اولین بار یادآوری می‌کند که هر نابرابری و تضاد جنسیتی، پایه

های اصلی قدرت طبقات حاکمه را می‌سازند. زنان اصل برابری دستمزد بین زنان و مردان را

برقرار کردند. این تساوی حقوق در مورد معلمان زن و بسیاری از کارگاه‌های خودگردان اعمال شد.

"اتحادیه زنان" اعلام می کند: " دشمنان ما، صاحبان امتیازات طبقه مرفه هستند که با عرق دسترنج ما زندگی می کنند و از فقر ما فربه شده اند. ما خواستار کار و حفظ تولیدات آن برای خود هستیم. نه استثمارگر می خواهیم و نه ارباب.

مجموع این نوشته ها نشان می دهد که "اتحادیه زنان" از اعضای کمون هم جلوتر بوده اند. "اتحادیه زنان" چهارچوب مبارزه را با سرنگونی سرمایه و هرگونه اثری از استثمار تعریف می کرد. در اواخر آوریل 1871 عده ای از مسولین "اتحادیه زنان" از جمله: الیزابت دمیتری یف، ناتالی لومل و آلین ژاکیه به کمیسیون "سازمان کار" تحت رهبری لئو فرانکل فراخوانده شدند. کاری که اهمیت اتحادیه زنان را نشان می داد. لئو فرانکل خطاب به زنان می گوید: " ما بویژه از شهروندان زن، که همکاری فداکارانه ی آنها در انقلاب اجتماعی، بسیار ارزشمند است می خواهیم که با مساله با اهمیتی همچون سازماندهی "کار" بیگانه نباشند و در سندیکاهای حرفه های مختلف زنان، متشکل شده و هیأت های نمایندگی خود را بفرستند."

"سازمان کار" از تمام اصناف کارگری برای شرکت در جلسه ای در روز 15 مه بمنظور انتخاب نمایندگان زن در هر صنفی برای تشکیل اطاقهای سندیکائی، دعوت به عمل آورد. متعاقب آن، "اتحادیه زنان" فراخوانی برای تجمع در روز 21 مه داد ولی با ورود ارتش "ورسای" به پاریس هرگز عملی نشد.

تجمع زنان و باشگاه ها:

نیاز به شرکت و همراهی زنان در باشگاه ها احساس می شد و در "روزنامه رسمی دولتی Journal Officiel" از زنان برای گردهمایی که در روز 12 آوریل برای سازماندهی جنبش زنان در رابطه با دفاع از پاریس، چنانچه نیروی نظامی قصد تصرف شهر پاریس را داشته باشد، دعوت میشود. کمیته مرکزی محلی متشکل از نماینده های هر منطقه بنام "کمیسیون اجرائی" با هفت نفر عضو تشکیل شد. روزنامه La Sociale برنامه های انجمن ها را منتشر کرد. زنان پاریسی در تمام محله ها تجمعاتی را سازماندهی می کردند و به نشر عقاید انقلابی می پرداختند. دیدگاه جنبش اعتراضی و انقلابی کمون پاریس تحت تأثیر انترناسیونال اول و دیدگاه های متنوع دیگر از جمله بلانکسیم بود. زنان عضو و یا غیر عضو در این جلسات شرکت می کردند. همچنین در باشگاه های مختلط (زن و مرد) هم حضور داشتند و خواستار گشودن درهای باشگاه های متعلق به مردان به روی زنان شدند. مثل باشگاه سن نیکلا St. Nicolas که در کلیسای نتردام د شان Notre Dame des Champs برگزار می شد.

در باشگاه Délivrance la Trinité در کلیسای La Trinité، تحت سازماندهی لادویچکا کاوکا Ladoijka Kawecka، سردبیر قدیمی روزنامه شهروندان زن Le Journal Des Citoyennes با همکاری ناتالی لومل، اعلام کردند: " در کارگاه ها، ما را روی هم انباشته اند، این کارگاه ها به شما تعلق دارد و ابزار تولید، مال شماست." در "باشگاه های پرولتری" از 4000 نفر شرکت کننده، سه هزار زن حضور داشتند. در بعضی محله ها که "انترناسیونال اول" جریان غالب بود با آنکه زنان هنوز حق رأی نداشتند ولی آنها را برای همکاری، اداره و سرپرستی شهرداری ها شرکت می دادند.

روز 6 مه از جمعیت 500 نفره در باشگاه روشنفکران آزاد در کلیسای سن ژرمن لکسیروا St. Germain L'Auxerrois، را حدود صد نفر از زنان تشکیل می دادند. با پیشنهاد، روندیه Rondier یکی از شهروندان زن، آزادی بی قید و شرط زنان و حق طلاق به رأی گیری گذاشته شد.

کارگاه های تعاونی:

تمام انجمن های زنان از لئو فرانکل مسوول "کمیسیون کار، صنعت و مبادلات" تقاضای ایجاد کار داشتند. "اتحادیه زنان" پیامی برای کمیسیون به این شرح فرستاد: " در شرایط فعلی که فقر بطرز وحشتناکی افزایش می یابد، این خطر وجود دارد موجب آن شود که زنان به حالت انفعال و کم و بیش ارتجاعی برگردند و این بازگشت برای انقلاب خطرناک است. "کمیسیون کار، صنعت و مبادلات" پیشنهاد "اتحادیه زنان" مبنی بر تضمین سپردن کارگاههای تولیدی به تولید کنندگان را تصویب کرد و

لئو فرانکل ، از شهرداری توافق کمک مالی روزانه - به مبلغ 2 فرانک - برای کمک به زنانی که در کارگاه های منطقه کار می کردند، را گرفت.

همچنین کمیته هائی توسط زنان در محلات بعنوان کارگاههای تعاونی ایجاد شد که به تقاضاهای فوری کاریابی پاسخ می دادند.

روز 6 آوریل ، شروع خودگردانی کارگاه هائی است که از طرف مدیرانشان، رها شده بودند و کارگران طی فرمانی در این کارگاهها شروع به کارکردند. بعضی از کارگاهها از ماه مه شروع به کارمستقل کردند. زنان در کمیته های محلی به امور زیادی اشتغال داشتند، کار آنها سرشماری زنان بیکار و کارگاه های خالی و انتخاب متصدی برای کارگاه ها بود. در گزارشی به تاریخ 13 مه، میزان دستمزد روزانه و توافق خرید و فروش در کارگاهها تعیین شده است.

این نوع اقدامات انجام شده، نمایانگر نگرشی جدید با روشی پیشرفته و شروع سازماندهی سوسیالیستی در مؤسسات تولیدی است. از طرفی دیگر مبارزه با کار در خانه که زنان مزد بگیر شدیداً استنثار می شدند. و همچنین کارخانگی است.

"اتحادیه زنان" با تکیه بر خط فکری "انترناسیونال اول" اعلام کرد: وظیفه بدون حقوق و حقوق بدون وظیفه وجود ندارد. این جمله ای است که اوژن پوتیه Eugene Pottier در سرود انترناسیونال از آن استفاده کرده است.

به یمن دموکراسی مستقیم، زنان، سازمان خود را تشکیل داده و مطالبات خود را به نمایندگان کمون ارائه می دادند. این نمایندگان از طرف مردم منصوب و هر زمان قابل انفسال بودند و این موضوع به سندیکاها، انجمن ها ، اتحادیه زنان و غیره امکان می داد که نتایج تقاضاهای خود را ببینند.

رفرم در آموزش:

برخی از زنان کمونار چون آندره لئو André Leo، آنا ژاکلر Anna Jaclard، نوئمی رکلو Noémie Reclus و کلارا پریه Clara Perrier با کمیسیونی جهت "سازماندهی و مراقبت آموزش در مدارس دخترانه" همکاری کردند. آنها پایه های مدرسه لائیک را ده سال قبل از اقدامات جمهوری سوم فرانسه ریختند. جمهوری سوم بعداً زمانی طولانی برای تحقق بخشیدن به این خواسته، گذاشت (مدرسه لائیک در تاریخ 6 ژوئن 1889 توسط ژول فری Jules Ferry تأسیس شد). در مون مارتر Montmartre یکی دیگر از کمونار ها بنام پل منک Paule Mink مدرسه ای دخترانه در یکی از سالن های کلیسای سن پی پر St. Pierre تشکیل داد در حالی که آموزگاری به نام مری منی پر Marie Manière مدرسه ای را تأسیس کرد که زیر نظر کشیشان نبود. روز 3 آوریل، روزنامه Le Vengeur تأسیس این مدرسه را از طرف معلمان و کارگران، برای تدریس و تبادل معلومات، بینشی از یک مدرسه مترقی عنوان کرد.

در 9 آوریل، علیرغم مخالفت های کشیشی بنام پدردوشن Le père Duchene مدارس دخترانه توسط کمون پایه گذاری شد. مری منی پر می گوید: "شهروندان زن، اگر می دانستید که چقدر انقلاب به وجود شما زنان وابسته است، از همان زمان چشمانتان را برای آموزش دختران باز نگه می داشتید و نمی گذاشتید که در جهل بمانند. کاری که تا بحال با شما کرده اند".

زنان کمون، اولین موسسه هنرستان صنعتی را برای آموزش دختران در محله ششم پاریس تأسیس کردند.

برای کودکان، مری لاوردور Marie Laverdure و الی دوکودره Elie Ducoudray در نوشته ای با این جمله شروع می کنند: " آموزش از بدو تولد آغاز می گردد". در واقع این اقدام در کمون برای نگهداری کودکان خیلی جلوتر از مفهوم نگهداری کودکان در مدرسه (Garderies) امروزی بود.

آغاز برخی از رفرم های اجتماعی

مشارکت در تمام عرصه های زندگی جمعی شهروندان کمون باعث پیشرفت خواسته های روزمره زنان کمون شد.

کمون پاریس، تن فروشی را بعنوان شکلی از استثمار و تجاری کردن جسم انسان ها بوسیله انسانهای دیگر طرد کرد. بعلاوه، کمون، حق طلاق و آزادی زندگی مشترک را در دورانی که نظم اخلاقی حاکم از طرف کلیسا بیداد می کرد، به رسمیت شناخت.

کمون مقرر کرد که مستمری افراد گارد ملی که در جنگ کشته شده بودند به شریک زندگی آنان اعم از رسمی یا غیررسمی و همچنین به فرزندان اعم از قانونی یا طبیعی باید پرداخت شود.

زنان هنرمند با کمیته های شهروندان زن همکاری می کردند. در روز 11 مه کنسرتی در پارک تویی لری Tuileries به نفع زخمی شدگان گارد ملی برگزار شد. در سالن مارشال ها Les Maréchaux، خانم آگار Agar درام نویس تئاتر معروف "کمدی فرانسوی La comédie Française" با خواندن نمایشنامه "شیر زخمی" اثر ویکتور هوگو، تالار را مجذوب خود کرد. در کنسرت دیگری که گردان 93 کمون برنامه ریزی کرده بود، کمک های فراوانی برای یتیمان و زنان بیوه همان گردان جمع آوری شد.

زنان و نشریات:

زنان کمون نه امکانات مالی و نه فرصت برای نشر روزنامه ای بزرگ برای زنان را داشتند ولی مقالاتشان را به روزنامه های دیگر مثل La commune، Le Rappel و همچنین La sociale میدادند. آندره لئو اساسنامه "اتحادیه زنان" را در روزنامه La sociale نوشت و منتشر کرد. آندره لئو فراخوانی بدین مضمون در این روزنامه نوشت: "امیدوارم زنان همچنان که با قلب شان در مبارزات کمون هستند، به عرصه عمل نیز وارد شوند". او در ستون های مخصوص نوشته هایش در روزنامه سوسیال از دولت کمون پاریس می خواهد که درهای ارتش را به روی زنان نیز بگشایند. بدین ترتیب زنان کمون عملیات و مداخلات خود را در دو عرصه مدنی و نظامی گسترش می دادند.

زنان و باریکادها:

زنان در مبارزه نظامی تا آخرین روز و آخرین دقیق شرکت می کنند. ناتالی لومل می گوید: " شهروندان زن، دستکش (به رسم شوالیه ها) در وسط افتاده، یا باید بجنگیم و یا بمیریم". لیساگاره Olivier Lissagaray که خود در این مبارزات شرکت داشته، می گوید: 120 نفر از زنان در باریکاد میدان بلانش La place Blanche حضور داشتند. 50 نفر به همراه ناتالی لومل در میدان پیکال، آندره لئو روی باریکاد باتی نی یول Batignolles، لوئیز میشل و مارگریت دی بلان Margueritte Diblanc روی باریکاد شوسه کلی یانکور Cligncourt Chaussée، الیزابت رتیف Élisabeth Retiff که در گردان 135 آشپزی می کرد در خیابان لیل Lille بود. آدل شی نی یون Adèle Chignon از زنان مبارز سال 1848 روی باریکاد پانته ئن Panthéon و الیزابت دمیتریف Elizabeth Dmitrieff در باریکاد میدان باستیل Bastille بودند.

ولی تعداد مشارکت زنان از دید لوئیز میشل و بنوا ملون Benoit Malon به ده ها هزار مبارز در هفته خونین می رسد. در هر حال، این ارقام نشان دهنده شهامت زنانی است که صفحه ای قهرمانانه از تاریخ را نوشتند.

سرکوب:

سرکوب وحشتناک بود. تعداد بیشماری روی همان باریکاد ها تیرباران شدند. یکی از افراد نظامی ورسای بنام دو ویلیه Villiers De در باره یک باریکاد در محله دهم پاریس تعریف می کند: "تعداد بیشماری زن اسلحه بدست بلافاصله تیرباران شدند."

بر اساس تحقیق یکی از نمایندگان مجلس، هزاران زن دستگیر و به "دادگاه شوراهای جنگ" تحویل داده شدند. زنان را تحقیر کرده و روسپی خواندند. وقتی پاریس در آتش می سوخت، آنها را آتش افروزان Pétroleuses نامیدند.

بسیست و نه زن به کار اجباری محکوم شدند. بیست نفر را دردزهای نظامی زندانی کردند و شانزده نفر مجبور به خروج از کشور شدند. در مجموع 13700 زن و مرد را زندانی کردند که مدت زندان برای بعضی از آنها 9 سال طول کشید.

لوئیز میشل و ناتالی لومل از زندانی هائی بودند که به **Nouvelle- Calédonie** تبعید شدند. وقتی از زنان کمونار یاد می کنیم بیدرنگ تنها یک نام و آن هم بدرستی نام لوئیز میشل در ذهن می آید که چهره مشخص یک کمونار زن در کمون پاریس است ولی زنان دیگری نیز در کمون پاریس فعالیت می کردند، جدا از کسانی که نام بردیم مثل: ناتالی لومل ، الیزابت دمیتریف ، آندره لئو ، الیزابت رتیف، پل منک، بایستی از اولالی پاپاووین **Eulalie Papavoine** ، ویکتورین بروشه **Victorine Brocher**، آلین ژاکیه **Aline Jacquier** ، لئونتین سوتانس **Léontine Suetens** و عده دیگری ناشناس از هرسن و سالی و از هر موقعیت شغلی : زنان رختشو، خیاط، خیاط لباس زبردوز، ملبله دوز، صحاف کار، کارگر، معلم و روشنفکر نام برد.

لوئیز میشل و آندره لئو در تبعید و پس از بازگشت از تبعید، برای زنده نگهداشتن ایده های کمون پاریس همچنان فعالیت می کردند. لوئیز میشل می گوید: یک انقلاب باید به پیش برود و نگاهش به گذشته نباشد. با توجه به آنچه گفته شد، زنان کمون جایگاهی ویژه را در تاریخ یافتند و مرحله مهمی در راه رهائی زنان را رقم زدند.

بالاخره جمهوری سوم تثبیت شد ، زنانی دیگر با الهام از مبارزات زنان کمون پاریس، برای دست یابی به حقوق زنان تا به امروز این مبارزات را در اشکال دیگر ادامه می دهند. مطالبات زنان همچنان مساله روز است، بعضی از این مطالبات تحقق یافته ولی مبارزه علیه خشونت نسبت به زنان، آزارجنسی، تجاوز ، اسید پاشی ، تبعیض در دنیای کار و آموزش، برابری دستمزد زن و مرد هنوز ادامه دارد، لوئیز میشل می گفت : اگر برابری بین دوجنس برقرار شود، حماقت انسانها شکاف برمی دارد **Si l'égalité entre les deux sexes était reconnue, ce serait une fameuse brèche dans la bêtise humaine** . برقراری دموکراسی واقعی حتمی است.

اما سخن پایانی

درنمایشگاهی از عکس های کمون پاریس که بر نرده های دیوار شهرداری پاریس نصب شده بود ، در آخرین تابلو، تعدادی عکس کمونارها به همراه این نوشته به چشم می خورد: لحظاتی وجود دارند که خلق، در یک چهره تبلور می یابد. بعضی از افراد شخصیت هائی از خود بروز می دهند که بیشتر از دیگران بخاطر سپرده می شوند تا جائی که تبدیل به نمادها و اسطوره ها می گردند. مثل لوئیز میشل واوژن ورن، که درخاطره ها ماندگارند. اما نمی توان فراموش کرد که کمون را هزاران زن و مرد ساخته که بیشماری از آنها برای همیشه گمنام مانده اند. این تابلو به آن چهره های بی نام ولی ماندگار اختصاص یافته است.

با الهام از این تابلو و نوشته ی زیر آن، این مطلب را به تمام زنان و مردانی که در راه مبارزه برای آزادی و برقراری سوسیالیسم جان باخته اند و همچنین آنهایی که گمنامند و چهره ای معروف در جنبش مبارزاتی نیستند، تقدیم می کنم.

زهره ستوده - پاریس

11مارس 2017 - به مناسبت روز جهانی زن - کمیته ضد سنگسار

برگزاری مسابقات شطرنج جهانی زنان در ایران!

شمس الدین امانتی

فدراسیون بین‌المللی شطرنج با نام اختصاری «فیده» در ۲۰ ژوئیه ۱۹۲۴ در پاریس تأسیس شد، «فیده» نهاد اداره‌کننده رقابت‌های شطرنج در سطح بین‌المللی است که ۱۸۷ کشور عضو دارد و در سال ۱۹۲۷ به مسابقات قهرمانی شطرنج زنان در جهان رسمیت بخشید.

فدراسیون شطرنج ایران در سال ۱۳۲۹ تأسیس و در سال ۱۳۳۱ به عضویت (فیده) در آمد یک ماه بعد از قیام، سپهبد «جهانبانی» آخرین رئیس سازمان تربیت بدنی در رژیم پهلوی، به حکم خلخال، روی پشت بام مدرسه «علوی» تیرباران شد و به دنبال تعطیلی رشته‌های تنیس، بوکس و شمشیربازی که سرآغازی بود جهت تعطیلی مسابقات ورزشی زنان، بازی شطرنج پس از انتقادات تند خامنه‌ای در سال ۵۷، در نماز جمعه تهران تعطیل شد.

در سال ۱۳۶۹ و دو سال پس از فتوای خمینی، دال بر اینکه «اگر شطرنج آلت قماربودن خود را بطور کلی از دست داده باشد حرام نیست.» به این ترتیب فدراسیون شطرنج مجدداً آغاز بکار کرد.

طبق تصمیم «فیده» میزبانی رقابت‌های قهرمانی زنان جهان در سال ۱۳۹۵ به ایران رسید این رقابت‌ها با حضور ۶۴ شطرنج‌باز جهان از ۲۲ بهمن ماه سال جاری در تهران آغاز و تا ۱۵ اسفند ادامه خواهد داشت، بنا به گفته رئیس فدراسیون شطرنج ایران «این مسابقه بزرگترین میزبانی ایران در ورزش بانوان خواهد بود که حداقل ۲ میلیارد تومان برای فدراسیون هزینه دارد.»

بر طبق موازین «فیده» حضور هریک از این بازیکنان در رقابت‌های تهران زمانی قطعی خواهد شد که قرارداد تنظیم شده فدراسیون توسط آنها امضاء شود در ضمن ۴۵ هزار دلار جایزه نقدی این رقابت‌ها است. میترا حجازی پور، اتوسا پورکاشیان و سارا سادات شطرنج‌بازان ایران هستند که در این مسابقه حضور خواهند داشت.

اما همزمان با اعلام میزبانی ایران جهت برگزاری مسابقات جهانی شطرنج زنان، و به دنبال اظهارات رئیس فدراسیون جهانی شطرنج، آقای «ایلیو مژنیوف» در مصاحبه با خبرگزاری تسنیم، گفت «همه کشورها باید به مقررات ایران احترام بگذارند.» به دنبال این اظهارات «نازی پایکی» «شطرنج باز آمریکایی» - گرجی در گفتگو با روزنامه «تلگراف» خواستار تحریم مسابقات تهران به دلیل حجاب اجباری شد این شطرنج باز گفت «ترجیح می‌دهم یکی از بهترین فرصت‌های قهرمانی ام را از دست بدهم ولی به حجاب اجباری تن ندهم، من نمی‌خواهم با پوشیدن حجاب، سرکوب زنان ایرانی را تقویت کنم.»

«نایجل دیویس» مرد شطرنج‌باز سابق شماره یک جهان از انگلیس گفت «اگر یک نفر مسیحی بسیار معتقد باشد برای چه باید حجاب را که نماد مسلمانان است رعایت کند.»

خانم «کارلا هیردیا» استاد بزرگ اکوادوری شطرنج و قهرمان سابق این رشته در قاره آمریکا هم صدا با شطرنج باز آمریکایی داشتن حجاب اجباری برای شرکت‌کنندگان را «زیر پا گذاشتن روح ورزش» توصیف کرده است.

از طرف دیگر «سوزان پولگار» رئیس آمریکایی کمیسیون شطرنج زنان فدراسیون جهانی از اعطای میزبانی به ایران زیر سلطه رژیم اسلامی، دفاع کرد و گفت «من شخصاً هیچ مسأله‌ای با پوشیدن روسری (حجاب) ندارم و به نظرم باید به سنت و فرهنگ کشورها احترام گذاشت.»

«هامپی» یکی از دو نماینده زن شطرنج‌باز از کشور هندوستان گفت «برای حضور در ایران با حجاب اسلامی به احترام فرهنگ اسلامی ایران مشکلی ندارم پیش از این یک بار به ایران رفته‌ام و از روسری استفاده کردم، به نظر من باید به فرهنگ و عادات مردم یک کشور احترام گذاشت، وقتی این موضوع برای مردم یک کشور مهم است باید برای من به عنوان میهمان مهم باشد.»

احترام گذاشتن به «سنت و فرهنگ» هر کشوری برای اتباع خارجی امری شخصی است که حداقل با سفر نکردن به آن کشور میتوانند آنرا رعایت نکنند. خانم «پولگار» همانند خانم «هامپی» یکی از بازیکنان کشور هند که چند روزی به عنوان مهمان به ایران سفر میکند، باید قوانین و فرهنگ ارتجاعی عفاف و حجاب را از همان دقایق ورودش به فرودگاه تهران، از جمله «روسری» مورد نظر خود یا همان حجاب اسلامی را رعایت کند. ایشان باید در این سفر از دید و بازدید و گردشگری به «سنت و فرهنگ» رژیم اسلامی، نه فرهنگ و سنت انسانی و مترقی مردم ایران زیر سلطه رژیم اسلامی پایبند باشد، در صورتیکه ایشان نیز همچون خانم «کارلا هیردیا» استاد بزرگ اکوادوری شطرنج و قهرمان سابق این رشته در قاره آمریکا، می‌توانست اعلام کند که «داشتن حجاب اجباری برای شرکت‌کنندگان زیر پا گذاشتن روح ورزش است.» رعایت پوشش اسلامی برای بازیکنان زن که به ایران سفر می‌کنند، با توجه چاشنی احترام به «فرهنگ و سنت» از یک سو، گردن نهادن و تسلیم شدن در برابر زورگویی و قوانین ضد زن جمهوری اسلامی و از سوی دیگر «زیر پا گذاشتن روح ورزش است» که خانم «کارلا هیردیا» از آن دفاع می‌کند.

برای دولتمردان در قدرت، بویژه دولت‌هایی که رابطه اقتصادی و سیاسی با رژیم اسلامی دارند و از این مناسبات بهره‌مند هستند، بحثی تحت عنوان احترام به «سنت و فرهنگ یک کشور» یا «تسبیح فرهنگی» قابل درک است، اما برای یک ورزشکار متعهد به اخلاق انسانی ورزش نه به جنبه مادی و پولی آن، چه ملاحظاتی باید آنان را ناچار به رعایت این «فرهنگ و سنت» ارتجاعی بنماید؟

پوشیدن روسری یا همان «حجاب اسلامی» مورد نظر خانم «پولگار» در ایران زیر سلطه رژیم اسلامی پدیده‌ای است ارتجاعی و اجباری که ۳۷ سال است به قانون تبدیل شده است. رعایت نکردن آن از جانب این ۶۴ شرکت‌کننده زن که قرار است در مسابقات جهانی شطرنج زنان به ایران سفر کنند جرم محسوب خواهد شد و اجازه حضور در این مسابقات به آنان داده نخواهد شد اگر آنرا رعایت نکنند؟

متأسفانه خانم «پولگار» آگاهانه فراموش می‌کند که زنان ورزشکار ایرانی به دلیل ناچار شدن به رعایت قوانین سرکوبگرانه و ضد زن جمهوری اسلامی در مسابقات گوناگون جهانی، آسیایی و منطقه‌ای، هیچگاه برای «سنت و فرهنگ» کشور های میزبان احترام قائل نبوده و با روسری (حجاب) مورد نظر ایشان در میدانی ورزشی ظاهر و مسابقه داده‌اند اما آنان هیچگاه مورد اعتراض نهادهای رسمی و غیر رسمی در کشور های میزبان به دلیل رعایت «پوشش اسلامی» قرار نگرفته‌اند. اما قطعاً ورزشکاران زن بی حجاب شطرنج باز اجازه حضور در مسابقات تهران را بدون رعایت قوانین ارتجاعی _ اسلامی نخواهند داشت؟ جواب این تناقض را مدافعین احترام به «سنت و فرهنگ اسلامی» باید توضیح دهند؟

علاوه بر افشای عوامفریبی خانم «پولگار» رئیس آمریکایی کمیسیون شطرنج زنان فدراسیون جهانی و ساده اندیشی خانم «هامپی» یکی از شطرنج‌بازان شرکت‌کننده از کشور هندوستان که گویا به «مهمانی و دیدن آثار باستانی» به ایران سفر می‌کنند وجود قوانین ارتجاعی حاکم بر ایران، آنان و دیگر ورزشکاران زن ناچاراند که حجاب اسلامی را رعایت کنند. اما این اظهارات در رابطه با اعزام و شرکت زنان

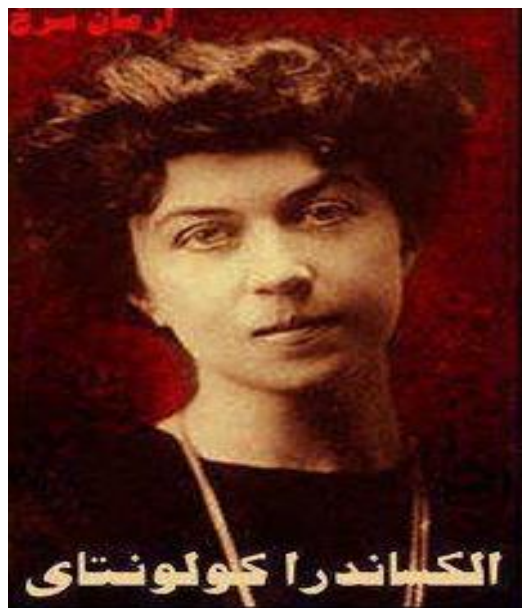
شطرنج باز از سایر کشورها فریبکارانه است، زیرا با قبول شرط و شروط ارتجاعی، ضدزن و ضد انسانی رژیم اسلامی، تسلیم آن می شوند

ضروری است که زنان و مردان آزادیخواه و تشکل های مستقل زنان در کمپینی اعتراضی و سازمان یافته، صدای نارضایتی خود را به هر وسیله ممکن، علیه تصمیم آگاهانه، نادرست و سودجویانه فدراسیون جهانی شطرنج زنان، که به رعایت پوشش حجاب اجباری در جریان این مسابقات در ایران تن داده اند، به گوش جهانیان برسانند. همچنین لازم و ضروری است، زنان شطرنج باز شرکت کننده که قرار است به ایران سفر کنند، اخلاق انسانی ورزشکاران متعهد را پاس داشته و تسلیم شرط و شروط و قوانین ارتجاعی و ضد زن جمهوری اسلامی نشوند، زنان ورزشکار جهانی نه تنها امکان آنرا دارند، بلکه می توانند با قبول نکردن پوشش اسلامی، با رعایت نکردن حجاب اسلامی و با تسلیم نشدن به قوانین ضد زن در ایران زیر سلطه رژیم اسلامی، در صف جنبش برابری طلبانه زنان و مردان آزادیخواه ایران که برای برابری جنسیتی در همه عرصه ها از جمله در عرصه ورزش مبارزه می کنند، همگام و همراه شوند. شطرنج بازان منتخب زن که قرار است به ایران سفر کنند میتوانند به جای تمکین و تسلیم به قوانین زن ستیز رژیم مذهبی حاکم بر ایران، تحت عنوان رعایت و احترام به "فرهنگ و سنت" کشور میزبان، با خودداری از این سفر به دلیل رعایت اجباری پوشش اسلامی، به افشاکننده سیاست های ضد زن رژیم اسلامی حاکم بر ایران و قوانین ارتجاعی آن در سطح جهان تبدیل شوند. چهارشنبه ۱۵ دی ۱۳۹۵

در سال 1871 در کمون پاریس، وقتی کارگران شکست خورده بودند، زنان بورژوا، حتی از مردان حیوان صفت خود، در انتقام خونینشان از پرولتاریای سرکوب شده پیشی گرفتند. زنان طبقات دارا همیشه بطور تعصب آمیزی از استثمار زنان کارگر دفاع کرده اند

رُزا لوگزامبورگ

هدف فمینیست ها چیست؟ هدف آنها، این است که همان مزایا، همان قدرت و برتری، و همان حقوقی را در چهار چوب جامعه سرمایه داری کسب نمایند که هم اکنون شوهران، پدران و برادران شان از آنها برخوردار هستند.

هدف کارگران زن، چیست؟ هدف آنها، نابودی و لغو تمامی امتیازاتی است که از روابط موروثی و یا از ثروت و دارائی افراد نشأت گرفته است. برای یک زن کارگر، این که آیا "سرور" مرد است یا زن، موضوعی ست علی السویه. او به همراه کل اعضاء هم طبقه اش می تواند موقعیت خود را به عنوان یک کارگر، بهبود بخشد.

روز زن (۱۹۱۳) الکساندرا کولونتای

تجاوز به زنان در تلگرام

صدها کانال تلگرامی به لشکر « فرهنگی » عادی سازی تجاوز به زنان پیوست هاند. با ظاهر « شوخی و خنده » زن را ابژه جنسی و مستحق هر رفتار کربیه و جنایتکارانه نشان م دهند و احساسات موجه به اوباش ضد زن در جامعه تزیق م یکنند و آنان را برای دست زدن به اذیت و آزار و تجاوز و ضرب و شتم زنان در کوچه و خیابان آماده م یکنند. این اوباش « فرهنگی » را باید جدی گرفت و جنگی بی امان علیه شان به راه انداخت.

واژه « تجاوز » در این بحث، اصلاً بزرگنمایی شده و غلوآمیز نیست. مواد این کانال ها جوک های سکسی و فیلم های کوتاه و تصاویر مربوط به زنان تن فروش یا روابط شخصی لورفته افراد که اکثراً بدون موافقت زن و به صورت مخفی یا به اجبار گرفته شده است.

محتوی و حتی عنوان این نوع کانال ه 11 در واقع، وادار کردن زنان به تن دادن به رابطه جنسی از طریق اجبار و تهدید یا فریب دادن زنان است. محتوای بسیاری از جوک ها و هزلیات تحقیر عادت ماهانه زن، شوخی با مقوله بکارت یا بارداری ناخواسته و مشکلات زنان در برخورد با آن، لذت بخش جلوه دادن حس سادیستی از رنج بردن دیگری در رابطه جنسی اجباری و شکنجه آمیز، تحقیر همجنس گرایان و حتی خندیدن به کودک آزاری (پدوفیلی) است. زناندر اکثر جوک ها و هزلیات این صفحات، موجودات ابله و زودباوری هستند که می توان با رندبازی و تیزبازی، سرشان کلاه گذاشت و یا با زور بر خلاف میل شان به هزار کار وادارشان کرد. در واقع، بردگی زنان را موجه و عادی م یکنند.

در فضای تلگرام فارسی صدها کانال از این دست ساخته شده و مطالب شان دست به دست بین میلیونها نفر میچرخند. مخاطبین هم اکثراً مردم عادی و خصوصاً نوجوانان و جوانان هستند از طبقات و اقشار مختلف جامعه. جوانان بی شغل و ب یابنده و مردم خسته از هزار و یک مشکل مالی و اقتصادی و گرفتاری فردی و خانوادگی. به ظاهر « سرگرمی و دلخوشی ارزان و بی درد سر » اما تیزکننده چاقوی روابط اجتماعی خصمانه و خشونت بار اجتماعی است.

تحقیر بدن زن و حقانیت دادن به شوخی با بدن زنان و سکسوالیته زنان در تمام تاریخ و فرهنگ مردسالاری در عرف جامعه، ریشه و پیشینه قوی داشته و کانال های تلگرامی سکسیستی و ضد زن، عموماً این فرهنگ تحقیر و تجاوز را هر چه بیشتر به اموری روزمره و عادی تبدیل کرد هاند. تصور کنید هر روز بیست بار مطلب کوتاهی با موضوع تحقیر سکسوالیته زن، تمسخر اندام جنسی زن یا تجاوز به زنان بخوانید و ببینید و نسل و جامعه ای هر روز و هر روز با خواندن و دیدن چنین اراجیفی به پوزخند و لبخند عادتکنند. این عادی سازی

تجاوز و آزار و به تمسخر گرفتن زنان در ابعاد عمومی و اجتماعی است. دادن مجوز برای وادار کردن زنان به سکسناخواسته یا ریشخند کردن واکنش های آنان در مقابل درد یا تبعات ناشی از تجاوز است. پروردن این باور است کهپس در واقعیت هم می توان به زنان

هجوم برد و بدنشان را ایشغال کرد و به تاراجش برد. ذهنی که در طول روزها با به تحقیر زنان پوزخند م یزند و چنین فحیح تجاوز و سرکوب جنسیتی برایش ریخته است، بی تردید در اجرای عملی این تجاوز و سرکوب و تحقیر، باخاطری آسوده عمل خواهد کرد. مرز

میان تجاوز به زنان در ذهن و تجاوز در عمل با فرهنگ رسانه ای سکسیستی در جامعه، بسیار سریع در حال شکسته شدن است. پشتوانه این « لشکر فرهنگی » تجاوز در دنیای مجازی، دولت حاکم و قوانین آن و فرهنگی است که رواج م یدهد و با پشتوانه نظام سیاسی و اقتصادی و فرهنگی و نیروهای نظامی سرکوبگرش این روابط خصمانه اجتماعی را حفاظت و آبیاری م یکنند و به اوباش ز نستیز این کانا لهای

« سرگرمی » به طور غیرمستقیم حس آزادی و افسارگسیختگی فاشیستی م یدهد.

دو عنصر تحقیر بدن زن و تاکید به تجاوز به زنان، اتفاقاً از مشخصات ایدئولوژی و اخلاقیات دینی مورد تبلیغ و دفاع جمهوری اسلامی هم هستند. تحقیر بدن زن و نگاه کردن به زنان ب ه عنوان کشتگاه های مردان 2 و سفره های ضیافت و سورچرانی آلت های مردانه، از عناصر

روابط اجتماعی و فرهنگ بردگی زنان در اسلام هستند.

تمام شریعت و اخلاقیات اسلامی در مورد زنان، حاوی تمکین کردن زن از مرد در رابطه جنسی و تسلیم بودن در مقابل تمایلات وفانتزی های سکسی مردان و اراده آن ها است. این نکبت در فقه اسلامی و ب هطور مشخص در فقه شیعی مورد حمایت جمهوری اسلامی به مرحله صادر کردن مجوز برای تجاوز حتی به دختران شیرخواره و خردسال هم می رسد 3. آیا کانال های سکسیستی نم یوانند از این استفراغ مجسم و از

این تعفن اسلامی-الهی هم برای خندانن مردم خسته از تحقیر و سرکوب جمهوری اسلامی، استفاده کنند؟!

به جوک های سکسیستی و ضد زن نباید خندید. آن ها را نباید دست به دست و تبلیغ کرد. بدن زن، جولانگاه هرزگویی های ارزان مایه و هر و کر های وقیحانه نیست. هر سطحی از خندیدن به این هزلیات و هر مقدار از پخش کردن شان، همدستی با فرهنگ نرینه، غضب محور و ز نستیزانه ای است که در تمام دولت های سرمایه داری از جمهوری اسلامی تا آمریکای دونالد ترامپ رایج است و از سایت های پورنوگرافی تا

کوچه های ت نفروشی و کانال های جوک در فضای مجازی گسترش می یابد. مبارزه با این فرهنگ به غایت ضد مردمی و ارزش های ز نستیزانه، بخشی از مبارزه با مردم و تفکرات غلط و باورها و عادت های کهنه و عقب مانده شان است که با پشتوانه این باورها، م یوانند انسان دیگری را تکه تکه کنند و یک لیوان آب خنک هم رویش بخورند. جامعه ای که چنین راحت با خنده و دل خوش، تجاوز به زنان و تحقیر زنان را در سطح عمومی تبلیغ م یکنند و به این رذالت تن م یدهد، پتانسیل تن دادن به هرگونه

تبعیض و تحقیر و جنایت های دیگر هم دارد.

تجاوز، یک عمل خشونت بار موحش و خفت بار است که به جسم و روح زن، زخمی الیتیم ناپذیر وارد م یکنند و یکی از شایع ترین و تخری بکننده ترین اعمال خشونت علیه زنان است. چطور می شود شوخی تجاوز به نیمی از جمعیت بشر که مونث به دنیا می آیند را تحمل کرد؟ هیچ زن و مردی که سرش به تنش می آرد آن را تحمل نم یکنند چه برسد به آن که با آن « حال » کند.

این فرهنگ تجاوز تلگرامی باید با تهاجم بی امان روبه رو شود. به کسانی که استفراغ این ها را لیس م یزنند و مطالب شان را شیر م یکنند باید نهیبزد. خلاقیت های هنری و تبلیغی علیه این فرهنگ مستهجن باید شکوفا شود. آنچه باید مایه مزاح و سرگرمی شود، گیر کردن این جماعت در آبریزگاه افکار کهنه و روابط اجتماعی کهنه است. غلت زدن در کثافات مردسالارانه باید مایه جوک بشود و همه به این عقب ماندگی بخندند و کلیدواژه ها و جوک هایی علیه این لشکریان ز نستیز ساخته شود که تبدیل به سلاح زبانی زنان و مردان درست و حسابی جامعه شود. بدون شک به وجود آمدن چنین کانا لهایی واقعا سرگر مکننده خواهد بود. آن ها که با تغذیه از این فاضلاب فرهنگی سرگرم می شوند به زندگی در این جامعه متعفن از تمایز و تبعیض و ستم و استثمار عادت کرده اند. اما بهتر است بدانند که در مقابل ما ایستاده اند: در مقابل زنان و مردانی که این جامعه متعفن را شایسته زیستن انسان نم یدانند و مصممانه هر مانعی را برای گذر از آن به سمت جامعه ای که هی چکس بر هی چکس امتیازی نداشته باشد برخواهند داشت n.

حسام سیه سرانی

پانوشت:

1. «باشه ولی یواش»، «سریع بکش بیرون»، «جون چه تنگه»، «نریزی تو»، «زیر دلش درد م یکنه»، «می خوری یا م یکنی تو». «به طور مثال، کانال» عاشقان 85» سباز پستان زنان را موضوع هز لگویی می کند و...

2.سوره بقره 34: 22، 3.خمنی، روح الله.تحریر الوسیله.کتاب آداب نکاح.مسئله 12

گزارش روزنامه گاردین از بازار سکس توریسم مذهبی در مشهد

روزنامه گاردین با انتشار مقاله‌ای از آنچه بازار پر سود زنان صیغه‌ای برای زائران در شهر مشهد خوانده است، پرده برداشته و رواج تن فروشی زنان زیر لوای مذهب را از پیامدهای گسترش صنعت گردشگری مذهبی در ایران دانسته است.

روزنامه بریتانیایی گاردین در گزارشی مفصل به موضوع اهداف زائران عراقی در شهر مشهد ایران پرداخته است و نوشته است: «با وجودی که هر ساله ده‌ها هزار زائر عراقی برای موضوعات دینی مورد احترام مذهب شیعه به شهر مشهد در ایران سفر می‌کنند، اما هزاران تن از این زائرین به دنبال لذت جویی جنسی و ازدواج موقت با زنان ایرانی در این شهر هستند.»

این روزنامه به نقل از یک مقام رسمی در فرودگاه هاشمی نژاد مشهد نوشته است: «بعد از ظهور گروه داعش، تعداد زائران عراقی برای زیارت مراقد شیعی در ایران افزایش یافته است.»

این مقام رسمی افزوده: «بعد از سقوط دولت صدام حسین در سال ۲۰۰۳ بسیاری از عراقی‌های شیعه به ایران سفر می‌کنند و گاهی تعداد این زائران که به فرودگاه مشهد وارد می‌شوند به بیش از ۱۰۰ هزار نفر در سال می‌رسند.»

در گزارش روزنامه گاردین ذکر شده است تعداد زیاد زن‌های روسپی و زنان صیغه در کنار ده‌ها هتل پنج ستاره در خیابان امام رضا در مرکز شهر مشهد، به مشتریان اینگونه زن‌ها این امکان را می‌دهد که به سهولت به هدف خود برسند.

روزنامه بریتانیایی گاردین با اشاره به روسپیگری در شهر مشهد نوشته است: «روسپی‌ها در شهر مشهد به راحتی برای مشتریان پیدا می‌شوند و در ازای مبلغ کمی بین ۷۰ تا ۱۰۵ دلار تن به روسپیگری می‌دهند.»

این روزنامه به نقل از یک منبع مطلع افزوده است: «بعضی از مشتری‌های پولدار از این زنان روسپی حتی به مدت یک هفته نیز استفاده می‌کنند و با آن‌ها به سفرهایی به خارج از شهر مشهد همچون شیراز، اصفهان و اماکن دیگر نیز می‌روند.»

در سال‌های گذشته سیاست توسعه گردشگری مذهبی در دستور کار دولت ایران قرار داشته است و مقامات رسمی ایران کوشیده‌اند تا با تبلیغات گسترده، ارائه تخفیف‌های ویژه و در راستای سیاست‌های ایدئولوژیک خود هزاران تبعه شیعی تبار کشورهای مجاور را برای بازدید از اماکن مذهبی در ایران خصوصاً به شهرهای مشهد و قم دعوت کنند.

این همه در حالی است که مقامات مذهبی ایران خصوصاً در شهرهایی مانند مشهد به بهانه جلوگیری از آنچه آنها ترویج فساد و فحشا خوانده می‌شود قوانین سختگیرانه‌ای برای جوانان و زنان ایرانی اعمال می‌کند تا آنجا که برگزاری ده‌ها کنسرت موسیقی در این شهر تا کنون کنسل شده است.

سقوط ۴ پله‌ای ایران در رده‌بندی نابرابری زن و مرد

کسب رتبه ۱۱۸ بین ۱۶۰ کشور

به گزارش خبرنگار اقتصادی **خبرگزاری تسنیم**، سازمان ملل در جدیدترین گزارش از سلسله گزارش‌های توسعه انسانی به بررسی وضعیت نابرابری جنسیتی در ۱۶۰ کشور جهان از جمله ایران بر پایه آمار سال ۲۰۱۵ پرداخته و شاخصی با همین عنوان ارائه کرده و بسته به میزان برابری بین زن و مرد نمره ای به هر کشور در این شاخص داده شده است.

ایران در میان ۱۶۰ کشور جهان رتبه ۱۱۸ را از نظر شاخص نابرابری جنسیتی کسب کرده است. در گزارش توسعه انسانی سال گذشته رتبه ایران از این نظر ۱۱۴ اعلام شده بود که بدین ترتیب ایران در رده بندی جهانی نابرابری جنسیتی ۴ پله نزول داشته است.

در عین حال بر اساس برآورد سازمان ملل نابرابری جنسیتی در ایران طی سال ۲۰۱۵ کمتر شده است. گزارش امسال، نمره ایران در شاخص نابرابری جنسیتی را ۰.۵۰۹ اعلام کرده است. ایران در گزارش سال قبل نمره ۰.۵۱۵ را کسب کرده بود. شاخص نابرابری جنسیتی ارقامی از ۰ تا ۱ را در برمی‌گیرد که هرچه این رقم بیشتر باشد دلالت بر نابرابری بیشتر میان مرد و زن در یک کشور دارد.

برخی کشورها که در آنها نسبت به ایران نابرابری بیشتری بین زن و مرد وجود دارد عبارتند از: قطر، الجزایر، اندونزی، آفریقای جنوبی، مراکش، هند و زامبیا.

رتبه نخست جهان از نظر شاخص نابرابری جنسیتی را سوئیس با نمره ۰.۰۴ کسب کرده است و دانمارک و هلند به ترتیب در رتبه های دوم و سوم از این نظر قرار گرفته اند.

نکته جالب در این گزارش آن است که کشورهای عربی حاشیه جنوبی خلیج فارس که زنان در آنها از حقوق اجتماعی چندانی برخوردار نیستند عمدتاً در رتبه‌های بالای این رده‌بندی و بالاتر از ایران قرار گرفته‌اند. امارات رتبه ۴۶ را از این نظر به خود اختصاص داده است. رتبه عربستان نیز که زنان در آن از حق رانندگی برخوردار نیستند ۵۰، بحرین ۴۸ و کویت ۷۰ اعلام شده است.

در بین این کشورها فقط قطر در جایگاه خوبی قرار داده نشده است و رتبه این کشور در رده بندی جهانی نابرابری جنسیتی ۱۲۷ اعلام شده است.

بر اساس این گزارش در هر ۱۰۰ هزار نفر زن باردار در ایران ۲۵ نفر هنگام زایمان فوت می‌کنند. از هر ۱۰۰۰ زنی که در ایران وضع حمل می‌کنند ۲۶.۷ نفر بین ۱۵ تا ۱۹ سال سن دارند. ۳.۱ درصد کرسی‌های مجلس کشور به زنان اختصاص دارد. ۶۶.۸٪ زنان ۲۵ ساله به بالا در ایران تحصیلات متوسطه را می‌گذرانند. این رقم برای مردان ۷۰.۲ درصد است. همچنین ۱۶.۲ درصد زنان بالای ۱۵ سال در ایران شاغل هستند در حالی که ۷۲.۷ درصد مردان شغل دارند.

نامه کودکی که بعد از جدایی پدر و مادر،

سالها حق دیدن مادر خود را نداشت!

سلامی به گرمای خورشید که گرما و نورش زندگی بخش است همچون گرما و نور محبت مادر که در زندگی همه ما از بدو اولین روزی که نطفه در رحمش شکل میگیرد و از همان لحظه عشقش به فرزند آغاز میشود. عشقی که با تمام عشقها متفاوت هست و نمیتوان با هیچ عشقی مقایسه کرد. دنیای يك كودك از اولین روز حیاطش مادرش هست و به جواز او نمیبیند و نمیشنود. اری من نازنین وزیریان دختر میترا کهرم هستم که به خاطر جنایتی که در حق خودش من شد آرم نشستم و شد يك فعال سیاسی بر ضد نظام فاشیسمی و ضد انسانی ایران. من به مادرم افتخار میکنم و سرم را بالا میگیرم و میگم من دختر میترا کهرم فعال سیاسی هستم و تا آزادی کشورم در کنار مادرم و تمام آزادیخواهان و برابری طلبان بر علیه ناحقی و نابرابری مبارزه میکنم. در سرزمین من ایران قانونی هست به نام اسلام و نظامی هست فاشیسمی و ضد زن که با بیرحمی و بی عدالتی گردن میزند این عشق بی همتا را و جدا میکند فرزند را از یگانه عشق و حامی زندگیش و این حق را به مردانی واگذار میکند که هیچ بویی از انسانیت وجدان و عشق و محبت نبرده اند و گردنشان و زور بازویشان به خاطر حق قانونی که اسلام بهشون بخشیده کلفت هست. من خودم قربانی این قانون ضد انسانی کشورم ایران هستم وقتی ۱۰ ساله بودم در اوج نیاز به وجود مادر این قانون مرا از مادرم جدا کرد و به دست پدری سپرد که هیچ بویی از انسانیت نبرده بود. وقتی مادر و پدرم از هم جدا شدن هم پدرم و قانون چشمه‌هایشان را به روی اشکهای من و مادرم بستند و با ناعدالتی و بی رحمی هر چه تمام دیواری بین من و مادرم کشیدن که ما نتوانیم ۱۲ سال همدیگر رو ببینیم. ۱۲ سال در حسرت يك لحظه آغوش گرم مادرم را داشتم وقتی دختران هم سن خودم رو میدیدم که در آغوش گرم و پر محبت مادر نوازش میشن و حرفها و رازهای دخترانه خودشان را در گوش مادر زمزمه میکردن و من خالی و آری از این آغوش بودم زجر میکشیدم وقتی دخترهای هم سن من در کنار مادرشون قدم میزدن و من مادرم پیشم نبود و مجبور بودم با تنهایی و دلشکستگی خودم بزنم زجر میکشیدم. وقتی هر بار با هزاران خواهش از پدر بی وجدانم میخواستم که اجازه بده فقط صدای مادرم را بشنوم و او به جای منطق از زور بازویش استفاده میکرد و بدن طریف و نازك كودكانه ام را زیر مشت و لگد له میکرد زجر میکشیدم. مگر من چی میخواستم؟ مگر من جرمی مرتکب شده بودم یا خواسته ام غیر اخلاقی و غیر شرعی بود؟

۱۲ سال كتك خوردم شكجه روحی و جسمی شدم به جرم اینکه مادرم رو میخواستم. هر گونه کانالی که میشد از مادرم باخبر شوم به رویم بسته بود و عشق مادرم رو به رویم فیلتر کرده بودن. ۱۲ سال از یگانه عشق زندگیم جدا و بی خبر بودم تا يك روز دل رو به دریا زدم و از خانه که چه عرض کنم از شکنجگام فرار کردم تا بتونم در یه جایی از این شهر به دور از شکنجگری به نام پدرم آزادانه به دنبال مادرم بگردم و توانستم در دنیای مجازی مادرم رو پیدا کنم. چه لحظه ای بود وقتی جواب مادرم اومد و دیدم او از من بیتاب تر هست و ۱۲ سال در دلش خون گریه کرده احساسی بود که در چند کلمه نمیگنجه و کلمات قادر به ثبت این لحظه و احساس نیستن. من بعد از ۱۲ سال به مادرم رسیدم و امروز اینجا هستم که به تمام مادران و فرزندان که در شرایط ۱۲ سال پیش خودم هستن بگم من تا آخرین لحظه با این ستم ضد انسانی مبارزه میکنم و صدایم را به گوش ناشنوای جمهوری ضد انسانی و ضد زن ایران میرسونم اینقدر فریاد میزنم تا بلکه کسی صدایم را بشنود و جلوی این ناعدالتی و نابرابری را بگیرد تا دیگر طفلی را از مادر جدا نکنند.

نازنین وزیریان

به گزارش کانال ۴ رادیو ملی سوئد، کمون‌های استکهلم، یوتبری و مالمو، برای دومین بار در طول ۱۰ سال گذشته، به تحقیق در باره‌ی گسترده‌ی ستم ناموسی خواهند پرداخت.

بطور مشخص هدف از این بررسی این است که معلوم شود، چه تعدادی از زنان احساس می‌کنند که هنجارهای موسوم به هنجارهای ناموسی بر زندگی آنها تاثیر گذاشته است.

در هر سه شهر بزرگ سوئد، استکهلم، یوتبری و مالمو، سوال‌های یکسانی از یک گروه آماری متشکل از زنان پرسیده خواهد شد و فرض بر این است که پاسخ آنها روشنگر وسعت ستم ناموسی خواهد بود.

اوسا لیندهاگن عضو هیئت رئیسه‌ی کمون استکهلم در این زمینه می‌گوید که چند سال پیش تحقیق مشابهی به عمل آمد اما ما فکر می‌کنیم که یک بررسی نو در این زمینه برای تشخیص شمار زنانی که مورد ستم ناموسی قرار گرفته‌اند، مهم است.

برابری جنسیتی، تنها از طریق یک مبارزه اجتماعی میسر است!

خشونت علیه زنان مانع دستیابی به برابری در جامعه در مفهوم حقوقی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی است. خشونت علیه زنان باعث آسیب جسمی، جنسی یا روانی میشود. خشونت چه عریان و چه پنهان، هر دو محکوم است.

برای برابری جنسیتی،

برای دنیایی عاری از خشونت علیه زنان!

خشونت علیه زنان ممنوع!

حق طبیعی و بدیهی زنان است که در جامعه ای عاری از قوانین نابرابر و بدور از هر گونه ستم جنسی، زندگی امنی داشته باشند.

اما قوانین ارتجاعی زن ستیز و خشونت علیه زنان، حرمت انسانی و حقوق اولیه و پایه ای نیمی از جامعه را که زنان می باشند، به شدت زیر سؤال برده و آن را مورد هتک حرمت قرار داده است.

نیروی کار، زنان، اموال اجتماعی و ... جز مایملک سرمایه است و مالکیت خصوصی برایشان مقدس!

سرمایه انسان را کالا میبیند، کالایی برای فروش!

فروش مدارس، بهداری ها، بیمارستانها، کارگاه و کارخانه ها، ناسیونالیسم، راسیسم، فاشیسم، جنگ، زندان، شکنجه، تجاوز، اعدام، گرانی، بیکاری، فقر و بی خانمانی، تصادمات کاری، کم کردن دستمزدها، بیمه بازنشستگی و ... طبیعت نظام سرمایه داری است.

علیه ستم و استثمار، علیه تبعیض و تجاوز،

علیه قتل‌های ناموسی

علیه نظام گنبدیده سرمایه داری بپاخیزیم!

////////////////////////////////////

رمز پیروزی ما، متشکل و متحد شدن است!

مالکیت خصوصی اساس و منشاء ستم بر زنان است. مالکیت خصوصی با پیدایشش و تکاملش در دوره‌ها و نظام‌های مختلف تاریخی در گذشته و حال در ستم و به انقیاد کشیدن زنان نقش بسزایی داشته و دارد.

ناسیونالیسم پایه و اساس نژادپرستی،
راسیسم و فاشیسم است!

**Nationalism är grunden för
rasism och fascism!**

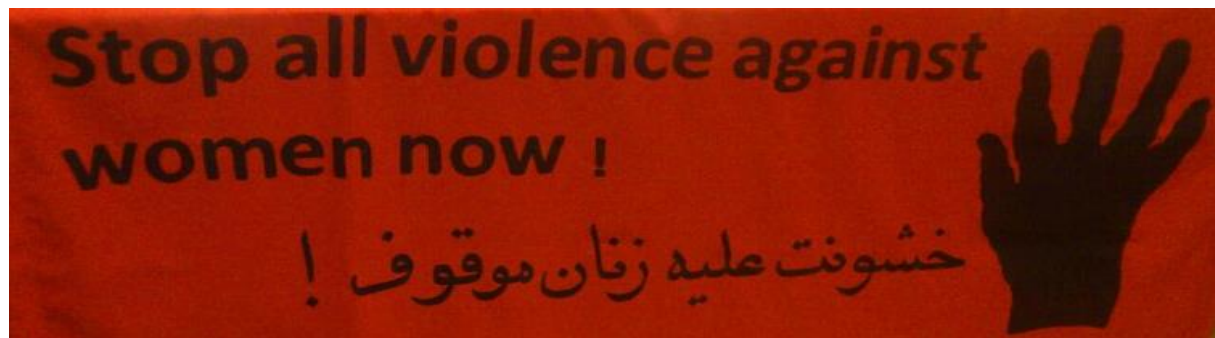
**Rasism och fascism är inga åsikter,
de är brott och hot mot mänsklighet!**

راسیسم و فاشیسم ایده و نظریستند،

راسیسم و فاشیسم جنایت علیه انسانیت اند!

=====

موقعیت زن در نظامهای طبقاتی

امروز دیدگاههای مختلفی در رابطه با «موقعیت زن» و ستم بر آن موجود است. ستمی که بر زنان در طول تاریخ تا به امروز روا داشته شده است، در هر مقطع معین از تاریخ، رابطه ستمکشی زن با موقعیت اقتصادی او، ربط مستقیم داشته است. موجودیت اجتماعی بشر در نظامهای کمون، برده داری، فئودالی در گذشته و نظام سرمایه داری حاکم در حاضر، انعکاسی از این نظامهای حاکم بوده و هست. میزان آزاد بودن و یا ستم و تبعیضاتی که بر زنان اعمال شده نه جدا از این روابط اجتماعی بلکه ریشه در روابط تولیدی و اجتماعی نظامهای حاکم داشته و دارد.

خیلی ها منشاء این بی حقوقی های زن را به جنسیت او ربط میدهند. وقتی زنان و مدافعان حقوق زن به مبارزه علیه فشار ستمی که بر آنها اعمال شده، برمی خیزند؛ وقتی تلاش میشود تا روابط بمراتب برابری را بین مرد و زن برقرار کنند، در تقابل با این مبارزه استدلال هایی قد علم می کند؛ از جمله اینکه: بی حقوقی زن و عدم برخورداری وی از برابری با مرد، غیر قابل تغییر است؛ آنهم به این دلیل که این مسئله نسلیها به همین شکل از نظر تاریخی به قوت خود باقی بوده است، وابستگی زن و موقعیتی که او را تحت سلطه مرد قرار داده، همواره وجود داشته و همیشه نیز وجود خواهد داشت.

حقیقت این است، دلیل واقعی بی حقوقی، وابستگی و نابرابری زن را نه در خصوصیات طبیعی و بیولوژیکی اش، بلکه در مناسبات و روابط کاری باید جستجو نمود که جامعه به او تحمیل می نماید. شرایط و اشکال تولید، زنان را در طول تاریخ بشریت تحت انقیاد در آورده که سرکوب، وابستگی بیشتر و نابرابری را برای آنها به همراه داشته است.

عده ای بر این باوراند که رهایی زن به تکامل فرهنگ و علم مربوط است، این نمی تواند یک فاکت واقعی باشد. هیچگاه وضعیت بهتر زنان و آزاد بودنشان به میزان تمدن و برتری آن نه تنها ربطی نداشته بلکه این تفکر متفکران و مدافعان حقوق زن است که نابرابری زن را در جامعه پیشرفته و یا عقب مانده ارزیابی می کنند. بعنوان مثال، در کمون اولیه، زنان چیزی از بردگی، وابستگی و یا ستم نمی دانستند؛ درست همانطوریکه، بشریت چیزی از طبقه، استثمار کار و مالکیت خصوصی نمی دانست. و بشر، هزاران سال، با همین شرایط، زندگی کرد. در نتیجه، زن در دوران کمون اولیه، به دلیل پیشرفتش چه از جهت دانش و تمدن بشری، نه تنها با مرد برابر بود بلکه، حتی، در بسیاری موارد جلوتر بود؛ آنهم به دلیل خلاقیت زن در کشفیات و اختراعات و نقش او از نظر اجتماعی- اقتصادی که به سود بشریت تمام شده بود.

با اختراع کشاورزی زن در قبایل کشاورزی موقعیت مسلطی یافت، این نقش مادر بودن او نبود، بلکه نقش زن بعنوان تولید کننده اصلی در اقتصاد بود که این جایگاه را به وی اختصاص داد. به همین ترتیب می توانیم مشاهده نماییم که یک پدیده ثابت، مثل "مادری"، یعنی خصوصیت طبیعی زن را در بر می گیرد در طول تاریخ، تا به امروز تغییری نکرده است اما در موقعیت زن در شرایط و مناسبات مختلف اقتصادی بوده، که دستخوش تغییر شده است.

آنجا که زن به عنوان تولید کننده اصلی در اقتصاد نقش کلیدی داشت، دارای ارزش و حقوقی هم بود؛ زمانیکه در اقتصادی که کار او نقش فرعی را یافت، بتدریج، وابستگی و بی‌حقوقی او بیشتر شد و تبدیل به خدمتکار و حتی برده مرد شد.

اما، بتدریج که سیستم اقتصادی تغییر کرده و با بارآوری کار و انباشت ثروت روابط پیچیده‌تری می‌یابد به نوع زندگی کمونی و مناسبات آن در قبایل بسته خاتمه داده میشود، بجای کمون اولیه، یک سیستم اقتصادی جدید، مبتنی بر مالکیت خصوصی و تجارت و مبادله روزافزون شکل می‌گیرد و جامعه به طبقات تقسیم می‌شود.

ستمکشی زن با تقسیم کار بر اساس جنسیت شکل گرفت؛ که در آن کار مولد به مرد و کارهای پایین و حاشیه‌ای به زن محول شد. با تکامل و رشد تقسیم کار، وابستگی زن نیز شدت بیشتری گرفت؛ تا جائیکه بردگی او را تثبیت نمود. پیدایش مالکیت خصوصی رسماً روند جدایی زن از کار تولیدی را تسریع کرد. حتی عده‌ای بر این عقیده اند که مالکیت خصوصی به تنهایی نمی‌توانست عامل اصلی این نابرابری بین افراد جامعه باشد، می‌توان گفت که وجود آن مستقیماً منجر به تثبیت نابرابری مرد و زن و وابسته نمودن و تحت ستم درآوردن زن گردید. پیدایش مالکیت خصوصی در درجه اول سبب شد تا اقتصاد خانگی از اقتصاد اشتراکی و یکسان قبیله جدا گردد. در ضمن، وجود این واحدهای خانگی مستقل و مجزا، منجر به تقویت شکل "خانواده بسته" شد. اما، در این اقتصاد خانگی محدود، یک نوع تقسیم کار دیگری نیز به وجود آمد: تمام کارهای تولیدی خارج از خانه به مردها اختصاص داده شد، در حالی که وظیفه زن مادر بودن و کار در آشپزخانه شد. مالکیت خصوصی که وجود اقتصاد خانگی را امکان‌پذیر نمود، با کار خانگی محدود و غیر تولیدی و دائمی، زن را به اسارت کشید. به این ترتیب، از نقطه نظر اقتصادی، اهمیت کار زن کاهش یافت و این نظر که زن موجودی بی‌ارزش و وابسته به مرد است و مرد در تولید نقش دارد و ارزشهای جدیدی ایجاد می‌کند، شدت یافت.

در دوران برده داری مرد و زن، به طور یکسان، از حقوق اجتماعی و آزادی محروم بودند و به یک میزان، ستم می‌دیدند. آنان در سهمی که از کار مداوم، سنگین، قابل فرسایش انجام میدادند برابر و همانند هم‌گرسنگی و زجر دائم را متحمل میشدند. علت وجود چنین روابطی، در میان بردگان، ناشی از موقعیت اجتماعی و شرایط بی‌حقوقی آنان بود.

در این دوره، زن برای انجام کارخانگی تربیت می‌شد و وظیفه‌اش این بود که عفیف، نجیب، بی‌سواد و نادان باشد. اگر زن با مرد دیگری رابطه می‌داشت، همسرش می‌توانست او را مثل برده بفروشد؛ برعکس، اگر مرد از همسر پاکدامنش خسته می‌شد، حق داشت معشوقه بگیرد. در یونان، در کنار تک همسری قانونی، نوعی چند همسری غیرقانونی ولی مورد قبول همگانی رایج بود: "یک همسر قانونی برای زاد و ولد و کارهای خانگی، یک معشوقه برده برای ارضای هوسها.

در این دوره تعدادی از زنان، ستم بی‌حقوقی را شدیداً حس و درک کردند؛ و تلاش نمودند از طریق اعتلای فرهنگی تغییراتی بوجود بیاورند اما، از آنجائیکه هیچ نقشی در اقتصاد جامعه نداشتند، نتوانستند شرایط زندگی زنان را تغییر بدهند. در مقابل هم اکثریت زنان، به عنوان بردگان مرد و خانواده باقی ماندند.

در نظام فئودالی یا ارباب و رعیتی موقعیت زن و مرد دهقان تفاوت چندانی نداشت. هر دو آنها مجبور بودند تا هر روز به طور مستمر کار شاق کنند؛ بی‌آنکه از احترام یا حقوقی برخوردار باشند. در واقع فقط ارباب مالک زمین بود که حقوقی داشت و مورد احترام بود. مرد دهقان و همسرش، هر دو مشترکاً و متفقاً در بند ارباب اسیر بودند. اما در درون خانواده، همان مرد رعیتی که هیچ حقوقی نداشت و وابسته به ارباب بود، ارباب همسرش بود. مرد دهقان، با همسرش از همان موضع برتری برخوردار می‌کرد که یک فئودال، با همسرش که از ناز و نعمت و ثروت برخوردار بود. اگر فئودال و صاحب زمین می‌توانست همسر خود را هم چون یک کالا در جریان قمار ببازد یا او را به صومعه و کلیسا بفرستد، مرد دهقان هم به خود حق می‌داد که همسرش را از خانه بیرون بیاورد یا او را در بازار معاوضه کند. هم زمان با تثبیت مالکیت خصوصی در بین طبقه دهقان "حق پدری" و بدین وسیله قدرت مرد بر همسر و فرزندان نیز افزایش و تثبیت شد.

بنا به آنچه تاریخ نویسان ثبت نموده اند، زنان دهقانان در این دوره به اعتراض به وضع موجودشان دست به شورشهایی زده اند. در این شورشها، زنان شورشی دهقان در امر مبارزه اشان بسیار مصمم و انتقامجو بودند. آنها نمی‌توانستند غیر از این باشند؟ آنها در مقابل ارباب از هیچ حقوقی برخوردار نبودند و در آداب و رسوم مبتنی بر "حق پدری" اسیر بودند. هیچ کار سنگینی وجود نداشت که بر عهده زنان دهقان گذاشته نشده باشد. زنان دهقان، علیرغم آن که دقیقاً به اندازه مردان دهقان کار تولیدی می‌کردند، اما هیچ حقوقی در جامعه نداشتند.

ببینیم که دلایل پایه‌ای و اصلی که این مسئله را ایجاد میکرد چه چیزهایی بودند: جایی که مالکیت خصوصی حاکم است، به کار و نتیجه مستقیم آن یعنی، به تولید ضروریات زندگی، ارزش و احترامی گذاشته نمی‌شود؛ بلکه، به درآمد و سودی ارجح نهاده می‌شود که از طریق حق مالکیت خصوصی به دست می‌آید.

هر رعیتی قطعه زمینی داشت و این زمین متعلق به زن نبود، بلکه به مرد، شوهر، پدر و برادر تعلق داشت و تثبیت این قوانین ارتجاعی کاملاً ریشه اش در آداب و رسوم پدر سالاری بود. حاکمیتی که در این دوره اقتصادی، بر نظام ارباب رعیتی و مالکیت خصوصی زمین استوار بود. چه زنان اشراف و چه زنان دهقان در آن زمان از حقوق برابر، استقلال و حقوق کامل انسانی برخوردار نبودند و علت هم در موقعیت اقتصادی نابرابری بود که بر زنان تحمیل شده بود.

البته، در این دوره وضعیت زن فنودال متفاوت از همسرش بود. دانش و وظایفی که زن فنودال در سازمان دادن اقتصاد قلعه به عهده داشت، نیاز داشت از نظر فکری و ذهنی ارتقاء یابد و بر آوردن این نیاز او را باهوش تر از همسرش کرده بود. در واقع، این شرایط اقتصادی بود که همه ابتکارات زن را گرفت و او را مطیع و سربرابر ساخت و فعالیت های شخصی و فکریش را خفه کرد.

فرقی که زن اشراف با زن رعیت داشت سازمانده تولید بود، و بهمین دلیل از امتیازات مالی و حقوقی مشخصی برخوردار بود. ولی همین زن در مقایسه با همسرش و در برابر قانون کاملاً زیردست بود و هیچگونه حقوق برابری بین این دو وجود نداشت.

در دوره فنودالیسم اقتصاد بسته خانواده که بر تولید فردی متکی بود، زن را از تولید جمعی باز داشته بود و فقط این امکان را برایش فراهم کرده بود که تنها به آن دسته از کارهای تولیدی بپردازد که نیازهای خانواده اش را برآورده نماید. زن علیرغم اینکه وقت و انرژی خیلی زیادی برای کار خانگی صرف می‌کرد، اما برای کارش ارزشی قائل نبودند؛ آن هم به این دلیل که محصول کارش جهت فروش به بازار عرضه نمی‌شد.

با رشد و توسعه مبادله تجاری و تولیدات پیشه‌وری از همان دوره فنودالیسم، اقتصاد طبیعی از دور خارج شد. سیستم پولی قدرت گرفت و تعداد افراد مزدبگیر که در ازای دریافت پول خدماتی را انجام می‌دادند، افزایش یافت و زن نقش خود را به عنوان سازمانده اقتصاد که مسئولیت انبارکردن و کنترل تولیدات قلعه را به عهده داشت را از دست داد. اقتصاد جدید که بیشترین سود آوری را در مبادله و تجارت جستجو می‌کرد با کمک قوانین اجتناب‌ناپذیر تکامل اقتصادی، سیستم اقتصادی پیشین را منحل کرد و سیستم جدید، یعنی سرمایه‌داری را که از دل مبادلات تجاری رشد کرده بود، مستقر نمود.

باید به این نکته هم توجه داد که سرمایه داری در طی پروسه ایی مراحل مختلفی را طی کرد و تکامل یافت. در طول قرن نوزدهم، ادغام شرکت ها و ظهور تراست ها هم زمان با رشد تولید انبوه ظاهر گردیدند و تثبیت شدند. اقتصاد سرمایه‌داری "سرمایه مالی" نام گرفت. بار آوری کار و ارزش اضافه در کشورهای پیشرفته صنعتی و جستجو برای پیدا کردن راه های مناسب برای استفاده از سرمایه‌های متمرکز، دولت های بزرگ سرمایه‌داری را به طرف سیاست اشغالگرانه کشورهای تحت سلطه برای استفاده از نیروی کار ارزان سوق داد.

وجود همین تقاضای گسترده به نیروی کار ارزان باعث شد تا پای زنان به "تولید" باز شود. اولین مرحله تکامل سرمایه‌داری یعنی بین قرن ۱۴ تا ۱۷ و ۱۸ ایام سختی برای مردم عادی و دوران پیشرفت ناگهانی برای کل بشریت و بویژه سرمایه داران بود. اولین قربانی این شرکت‌های در حال رشد، زنان بودند که محافظت و حمایت نمی شدند.

بورژوازی در حال رشد، که طالب فردیت بود حقوق فردی شهروندان را به رسمیت شناخت. در نخستین دوره رشد سرمایه‌داری که با تمرکز و تجمع سرمایه همراه بود، کار فردی، ابتکار، استعداد، ثبات، قدرت جسمی و روحی موجودیت صاحبان شرکتهای سرمایه‌داری را تضمین میکرد.

به این ترتیب، انسان و خصوصیات وی، از جمله فردیتش مورد توجه قرار گرفت. این ارزش جدید انسانی، در رابطه با زن فقط تا حدودی در بین بورژواها خود را نشان داد. در بین بورژوازی در حال رشد، شخصیت زن تا حدی مورد پذیرش قرار گرفت و زن هم سهمی از آزادی بدست آورد و توانست به دانش و علم دسترسی یابد.

همزمان با رشد طبقه کارگر مزدبگیر که دائماً رو به افزایش بود زن وارد دوره تاریخی جدیدی شد، که مشخصه‌اش ستم چندگانه بود. ستم و بی‌حقوقی‌هایی که از جانب دولت و جامعه بر وی اعمال می‌شد، ستمی که ناشی از بردگی و کار خانگی و وابستگی او در خانواده بود و ستم طبقاتی که ریشه در استثمار بیرحمانه نظام سرمایه‌داری داشت. سرمایه بر بردگی زن مهر خود را کوبید. زنی که به کارخانه راه می‌یافت، به طبقه استثمار شدگان و بردگان مزدور سرمایه تعلق داشت که در چشم دنیای بورژوازی مورد تحقیر بود.

در این دوران، بی‌حقوقی زن در درون خانواده و جامعه فراتر رفته، و با اضافه شدن قدرت صاحبان شرکت و سرمایه شدت گرفت. ولی درست به همین دلیل هم بود که سرنوشت تلخ و بی‌حقوقی زن کارگر، با سرنوشت مرد کارگر همسطح و عجین شد و شرایطی بوجود آمد که فقط بوسیله هر دوی آنها رهایی زن ممکن گردید. زن وارد یک مرحله جدید شد و سرنوشت او با سرنوشت طبقه کارگر پیوند گسست‌ناپذیری پیدا کرد. کار او که به آن ارزش کمی داده شده بود در اقتصاد ارزش جدیدی یافت. برابری حقوق زن که قرن‌ها زیر پا گذاشته شده بود، توانست فقط بوسیله مبارزه طبقه کارگر تضمین شود.

در طول پروسه ای که زن از نظر تاریخی پشت سر گذاشته، جنبشهایی در رابطه با حقوق زنان شکل گرفته اند، که هر کدام از آنها با اهداف و بر نامه های متفاوتی خواستار رفع نابرابری و ستم بر زنان بوده اند. با پیشرفت صنعت و شکل گرفتن جامعه سرمایه داری در طول صد سال گذشته دو جنبش مختلف زنان در عرصه اجتماعی فعال بوده و در تلاش اند تا زنان را از ستم جنسی و طبقاتی که بر آنها روا شده است رها سازند: مارکسیسم و فمینیسم. خواست هر دو خاتمه دادن به نابرابری و موقعیت تحت ستم زنان در جوامع امروزی و استقرار موقعیتی با برابری کامل زن و مرد می باشد. اما این دو جنبش، ستم بر زنان را با دیدگاههای کاملاً متفاوتی بررسی و مشاهده نموده و استراتژی هایی را برای این رهایی دنبال می کنند که کاملاً در تقابل با یکدیگر قرار دارند.

فمینیستها در جستجوی برابری در چهارچوب جامعه طبقاتی موجود هستند؛ آنها بهیچوجه مناسبات استثمارگرانه جامعه را مورد تعرض قرار نمی دهند؛ آنها فقط برای حقوق ویژه خود می جنگند، بدون اینکه ساختارهای اقتصادی اجتماعی جامعه را مبنای این نابرابری بدانند و بر علیه آن به مبارزه برخیزند، در پی کسب حقوق ویژه و امتیازات خود در چهارچوب مناسبات جامعه موجود هستند. بدنبال رفزهای بورژوایی هستند که بتواند زنان را از نظر حقوقی با مردان برابر نماید.

به هر حال، هر قدر هم مطالبات فمینیستها ظاهراً رادیکال باشد، نباید این واقعیت را نادیده گرفت که فمینیستها به دلیل جایگاه طبقاتیشان نمی توانند برای تغییر اساسی ساختار اقتصادی و سیاسی کنونی جامعه مبارزه کنند؛ تغییری که بدون آن، نمی تواند تضمین کننده آزادی زنان از ستم جنسی و طبقاتی باشد.

برای فمینیستها کسب حقوق برابر با مردان در چهارچوب جهان سرمایه داری معاصر، به خودی خود پایانی کنگرت و مناسب را نمایندگی می کند، برای زنان کارگر اما برابری حقوق در دوران کنونی، تنها ابزاری است برای پیشرفت مبارزه علیه برده گی اقتصادی طبقه کارگر. فمینیستها، مردان را به عنوان دشمنان اصلی می بینند، زیرا مردان همه ی حقوق و امتیازات اجتماعی را تصاحب نموده و فقط اسارت و بردگی را برای زنان باقی گذاشته اند. مساله ی زن برای زن بورژوا، تقریباً در اواسط قرن نوزدهم، یعنی دوران قابل ملاحظه ای بعد از ورود زنان کارگر به عرصه کار، از اهمیت برخوردار شد. تحت تاثیر رشد سرمایه داری، طبقات متوسط با موج وسیعی از نیازها مواجه شدند. تغییرات

اقتصادی، وضعیت مالی خرده بورژوازی و بورژوازی متوسط را بی ثبات کرد و زنان بورژوا با شرایطی تهدید کننده روبرو گشتند: یا قبول فقر و یا کسب حق کار. زنان متعلق به این طبقه شروع به وارد شدن در دانشگاه ها، سالنهای هنر، اماکن روزنامه نگاری و دفاتر موسسات دیگر کردند.

زنان بورژوا از همان اول با مقاومت سفت و سخت مردان روبرو شدند. یک نبرد سرسختانه بین مردان شاغل، و زنانی که قدم به بازار کار روزانه گذاشته بودند، در گرفت. این مبارزه، زمینه ظهور "فمینیسم" را فراهم کرد که به معنی کوشش زنان بورژوا برای در کنار هم قرار گرفتن و به کار بردن قدرت مشترک علیه دشمن خود یعنی علیه مردان بود. این زنان به محض ورود به عرصه ی کار، خود را با افتخار "پیشروان جنبش زنان" خطاب کردند. و فراموش نمودند، که کسب استقلال اقتصادی در عرصه های اجتماعی، را بدون حضور زنان کارگر نمی توانستند بدست آورند.

دستاوردی که زنان کارگر در زمینه ی بالا بردن استانداردهای زندگی خود کسب کرده اند، نتیجه ی کوشش طبقه کارگر به طور عموم و خود زنان کارگر بطور اخص می باشد. تاریخ مبارزات زنان کارگر برای شرایط بهتر کار و برای یک زندگی شایسته ی انسان، بخش مهمی از تاریخ مبارزه طبقه کارگر برای آزادی خود است.

در عصر سرمایه داری طبقات استثمار شونده و تحت ستم زن و مرد همانقدر "موضوع" تاریخ اند که طبقات حاکم. مبارزه طبقاتی بین استثمار کنندگان و استثمار شوندگان صرفنظر از جنسیت شان، نیروی محرک دگرگونی های تاریخ بوده است. ستم جنسی و طبقاتی بر زنان تنها در متن و مناسبات روابط گسترده تر استثمار طبقاتی قابل درک است. تنها مبارزه طبقاتی است که میتواند به هر نوع ستم طبقاتی و جنسی خاتمه داده و با برقراری سوسیالیسم نه تنها رهایی زنان بلکه رهایی بشریت را برقرار و تضمین سازد.

سحر صبا

وضعیت زنان کارگر

زنان کارگر در ایران از موقعیت به مراتب بدتر و پایین تری نسبت به مردان کارگر، برخوردارند. تحت قوانین نابرابر و ضد کارگری نوشته و نانوشته سرمایه ، اشتغال زنان به ویژه زنان متاهل با مشکلات و موانع عدیده ای روبرو میباشد. به هنگام تعدیل نیرو، اول از همه به سراغ زنان می روند؛ در بسیاری از کارخانه ها دختران کارگر در صورت ازدواج اخراج میشوند! (تا مبادا بار دار شده به مرخصی زایمان بروند و یا بچه شان مریض شود و به مرخصی نیاز پیدا کنند) و در کارخانه هایی هم که مهد کودک دارند، مبلغی از حقوق مادر بابت مهد کودک کسر میگردد. همچنین مراجعه مادر به مهد کودک جهت شیر دادن بچه، از نگاه سرمایه دار، یک نقطه ضعف و اتلاف وقت تلقی میگردد. بگذریم که این مهد کودک ها علیرغم مواد و تبصره های آیین نامه فوق، فاقد امکانات بهداشتی و آموزشی لازم میباشد.

بیشترین ضرباتی که زنان کارگر در طول دوران حکومت سیاه جمهوری اسلامی متحمل شده اند، علاوه بر چماق سرکوب اوباشان سرمایه بر سرشان، خانه نشین کردن و بیکار نمودن آنها است که در طول این سالها در سطح بسیار وسیعی انجام گرفته است. امر وا گذاری واحدهای تولیدی به بخشهای خصوصی به این بیکار سازیها وسعت بیشتری داده است، این خصوصی سازیها دقیقاً در برآورده کردن خواسته های سران سرمایه و ادغام شدن سرمایه ایران در بانک جهانی نقش داشته، اما از طرف دیگر به قیمت خانه خرابی کارگران و بخصوص زنان کارگر تمام شده است. پراکنده شدن

زنان کارگر از محیط کار پیامد هایی را به همراه داشت که منجر به پایین آمدن سطح معیشت خانواده های کارگری شده و باعث شده زنان کارگر به کارهای نیمه وقت سوق داده شوند، که از جمله این نوع کارها انجام دادن یکسری کار های قطعه کاری در خانه و یا انجام کارهایی از قبیل سبزی خشک کردن و یا تهیه و بسته بندی برخی از فرآورده ها. این نوع مشاغل سودآوری بالایی برای سرمایه داشته و سرمایه داران ترجیح می دهند برای صرفه جویی بیشتر و پرداخت حداقل دستمزد به زنان کارگر و محروم کردن آنها از یکسری مزایا و خدمات اجتماعی در خانه انجام پذیرد. آنها با انجام این نوع کارها و دریافت حداقل دستمزد بشدت استثمار میشوند. در ضمن بیشترین سهم از قراردادهای سفید و موقت از آن زنان کارگر ست. عمدتاً در کارگاههای کوچک خارج از پوشش های قانون کار مشغول به کار هستند و دستمزدشان در جرگه پائین ترین مزدهای زیر خط فقر است.

آنجا که به بخش صنعت مربوط می شود، زنان حدود 8 درصد کارگران شاغل در کارگاه ها و کارخانه ها با بیشتر از 10 کارگر را تشکیل می دهند (تعداد بسیار کمی از آنان کارگران فنی ماهرند) و غالباً در معرض جداسازی جنسی شدیدی در محیط کار قرار دارند. جمع کثیری از زنان کارگر شاغل در بخش های صنعتی در کارگاههای کمتر از 10 کارگر مشغول کارند، و شاخه هایی چون قالی بافی و نساجی مراکز عمده تراکم آنان را تشکیل می دهد.

وجود شکاف های جنسیتی در جنبش کارگری معضلی است که مانع شرکت گسترده زنان کارگر در فعالیت های مختلف کارگری است. آنچه مسلم است زنان کارگر از لحاظ سطح دستمزدها و سطح معیشت و هم تحمل ستم جنسیتی که بر آنها روا میشود در موقعیت بدتری نسبت به مردان کارگر قرار دارند.

تبعیض و نابرابری جنسی علیه زنان واقعیت انکار ناپذیری است که در تار و پود جامعه ایران با اعمال قوانین قرون وسطایی و مذهبی حکومت اسلامی سرمایه ملموس و قابل رؤیت است. کارخانه ها و محیط های کاری هم مستثنا از این قاعده نیستند.

عاملان و مدافعان این تبعیض و نابرابری جنسی، طبقه سرمایه دار ایران است که با استثمار شدید زنان و مردان کارگر برای سود آوری هر چه بیشتر سرمایه به این تبعیضات و نابرابری جنسی دامن میزند. در این شکی نیست که کارگران علی رغم هر نوع اختلاف جنسی به عنوان یک طبقه، تولید ارزش اضافی می کنند، تحت عنوان یک طبقه استثمار می شوند و زنان و مردان کارگر به عنوان یک طبقه با یک منافع طبقاتی مشترک در برابر طبقه سرمایه دار ظاهر میشوند و به مبارزه می پردازند. اما این به معنای نفی وجود تبعیض و نابرابری جنسی ما بین طبقه کارگر نیست. از دیگر ستمهای جنسی بر زنان انجام کارهای خانگی است. کار غیر رسمی و بی مزد در خانه، که این نوع کارها را شامل میشود: مراقبت از کودکان، رسیدگی به درس و مشق آنها، تهیه مواد غذایی و پختن غذا، ظرف شویی، رخت شویی و اطو، بخشاً کارهای دوخت و دوز، کارهای نظافتی خانه، مدیریت خانه مانند پرداختن صورت حسابهای برق، آب و تلفن. خانه داری یک شغل دائمی است و فاقد دستمزد. خانه داری در طول زمان مشخصی انجام نمی گیرد، بلکه در تمام طول شبانه روز ادامه دارد. زنان به عنوان کارگران غیر رسمی عمدتاً این کار خانه داری را انجام میدهند. از طریق آن و با انجام خدمات خانگی، نیروی کار مورد نیاز سرمایه داری را باز تولید می کنند و برای سرمایه سود می آفرینند.

کارگر زن به علت زن بودن و امکان باردار شدن در برخی از کارخانه ها اگر ازدواجی بین کارگر زن و مرد صورت بگیرد، یکی از آنها امکان دارد کارش را از دست بدهد قطعاً کارگر زن خواهد بود.

جدا سازی و تفرقه بین زنان و مردان کارگر با تمام قوا و در سطح تمام قسمتهای کارخانه ها انجام گرفته و بشدت تعقیب میشود. در برخی قسمتها حتا زنان و مردان کارگر بوسیله یک دیوار یا پرده از هم جدا شده اند. کارگران زن در همه حال حتا زمانی که کار همسان با کارگران مرد انجام میدهند دستمزد پایین تری می گیرند. علاوه بر این در طول این سالهای اخیر انتقال کارهای سنگین به زنان که قبلن توسط مردان انجام می گرفت، رواج زیادی یافته است.

دستمزدهائی که امروزه در برخی از واحدهای تولیدی به کارگران زن پرداخت می شود، گاه حتا از یک سوم دستمزد های ناچیز رسمی و تعیین شده نیز پائین تر است. کارگر زن بودن، معنایش محرومیت، ستمکشی و فرودستی بیشتر است. کارگر زن بودن معنایش بی حقوقی، محرومیت بیشتر و استثمار خشن تر است. کارگر زن که در محیط کار تبعیض و نابرابری را با گوشت و پوست خود لمس می کند، بیرون از کارخانه نیز با آن درگیر و مواجه است. سرمایه داری با تمام ابزار و امکاناتش از این تبعیضات و نابرابریها در جامعه دفاع نموده و آن را تقویت می نماید. جمهوری اسلامی به عنوان یک نظام ارتجاعی زن ستیز این تبعیضات و نابرابری ها را در ابعاد وسیعی تشدید نموده و به آن پوشش قانونی داده است.

مجموعه این محدودیت ها و تبعیضاتی که زنان به طور کلی بالاخص کارگران زن با آن روبرو هستند، سبب شده است تا فعالیت زنان کارگر، آن تحرک و گسترش لازم را نداشته باشد.

وابستگی خانواده و به ویژه فرزندان به مادر و به عبارت دیگر پایبند بودن زنان کارگر به خانه مسئولیتهایی که در این رابطه به عهده آنهاست از تحرک آنها کاسته و در صورت نارضایتی از شغل به راحتی قادر به تغییر شغل و تغییر مکان نمیشوند چرا که موقعیت جغرافیایی محل کار و نزدیک بودن آن به محل زندگی برای زنان کارگر به مراتب مهمتر از مردان میباشد و این مسئله ترس از دست دادن کار را برای زنان بیشتر میکند.

زنان کارگر عملاً از حقوق مساوی با مردان برخوردار نیستند. به طور مشخص با آنکه از دستمزد زنان کارگر نظیر کارگران مرد مبلغی به عنوان بیمه کسر میگردد (7% سهم کارگر) که بابت خدمات درمانی و حقوق بازنشستگی و... ذخیره میشود اما در صورت فوت حقوق زن کارگر به فرزندانش تعلق نمیگیرد و در واقع پس اندازی که طی سالها از محل حق بیمه او صورت گرفته صادره میگردد. همچنین قوانین به ظاهر حمایتی نظیر بازنشستگی پیش از موعد زنان کارگر (20 سال سابقه 42 سال سن که 20 روز حقوق به آنها تعلق میگیرد) نیز در واقع نه کمکی به آنها، بلکه روشی برای پایین نگه داشتن دستمزدها میباشد.

کارگران شاغل در کارگاههای کوچک، کارگاه های خانگی، مهد کودکها، آرایشگاهها، مطبها، مغازهها، قالیبافیها و ... عمدتاً زن هستند. این کارگران با دستمزدی بسیار پایین تر از حداقل حقوق مصوب (گاه یک پنجم حد اقل حقوق و میتوان گفت تقریباً "رایگان) بدون بیمه، بدون ساعات کار

معین، بدون وسیله ایاب و ذهاب، بدون داشتن مرخصی قانونی و بدون هیچ نوع قرارداد کاری (حتی همان قرارداد موقت کدایی) در مکانهایی غیر بهداشتی مشغول به کار بوده و به شدید ترین شکل ممکن استثمار می شوند. از قبل وجود چنین مشاغلی هست که سرمایه داری از یکطرف به مبالغ خیره کننده ای بابت صرفه جویی در هزینه ها دست می یابد و از طرف دیگر سطح دستمزدها را پایین نگه میدارد.

زنان به دلیل پراکندگی و نداشتن تشکل حتی قادر نیستند نسبت به وضعیت فلاکت بار خود کوچکترین اعتراضی را سازمان دهند. راه مبارزه با بیکاری، برای اشتغال و نیز بهبود شرایط کار و مزد نیز از ایجاد تشکل می گذرد. ایجاد تشکل های توده ای کارگران، متکی به نیروی کارگران و در جهت برآورده کردن منافع کارگران. همچنین مشارکت فعال زنان کارگر، به عنوان تحت ستم ترین گروه اجتماعی شان و همچنین اجتماعی در میان کارگران و در میان زنان در جهت تغییر عینی شرایط ضروری است. یکی از ابزار های عملی کردن برای تقویت هویت طبقاتی شان، در جنبش کارگری چنین مشارکتی می تواند تشکل های زنان در محل کار و محلات زیستی باشد که به عنوان یک وسیله گردهمائی آنان را در جهت پاسخ دادن به نیازهای مشترک شان ممکن سازد و به این ترتیب زمینه شرکت فعال شان در عرصه اجتماعی و کارگری را فراهم کند، فضائی ایجاد کند که در آن بتوانند راه حل ها و ابتکارات خود را برای حل مسائل و پیشبرد مبارزه شان به میدان آورند و اعتماد به کار جمعی خود را در این زمینه تقویت کنند. در یک کلام زنان کارگر به چنین تشکل هایی نیاز دارند تا بتوانند در جنبش کارگری هم به شکل موثرتری مشارکت نمایند و نقش بازی کنند.

Kvinnobulletin & بولتن خبری زنان